

Diakoni i grenseland

Utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon

Ragne Øybekk Sander

Veileder

Morten Holmquist

Førsteamanuensis

MF vitenskapelig høgskole

VID vitenskapelige høgskole

MF vitenskapelig høgskole

AVH5070 Masteroppgave i diakoni (30 ECTS)

Master i diakoni

Mai 2019

Antall ord: 25772

Forord

Nå er det gjort! For en heftig opplevelse på alle vis! Jeg er takknemlig for at en tanke jeg har hatt siden ungdomstiden nå snart er en realitet. Diakon liksom. Jeg får nå mulighet til å jobbe innenfor et yrke som ikke begrenses av byråkrati, alder, diagnoser og sak. Jeg ønsker virkelig at det grenseløse i diakonien alltid skal ligge i min bevissthet. La meg ikke glemme at det er noe større enn oss selv der ute.

Jeg er takknemlig og ydmyk.

Først og fremst: Takk til de fem personene som har gitt av sin erfaring, engasjement og tid. Uten dere hadde det ikke vært så spennende å skrive. Ved at jeg har fått intervjuet dere, har vi sammen kommet fram til dette resultatet. Jeg er svært ydmyk og takknemlig for kunnskapen dere har delt med meg.

Takk for god veiledning Morten Holmquist. Takk for engasjerende refleksjoner og ny læring. Gjennom denne prosessen har jeg opplevd å stadig stå ved en grense og lært noe nytt. Du har vært raus og tålmodig.

Tusen takk Lasse og Noel! Dere har bidratt når mine ideer er mer enn mine tegneferdigheter på dataen ikke har vært tilstrekkelig.

Tusen takk Helle, for å gi meg ro når jeg trenger hjelp med oppsett.

Mor og far! Tusen takk for de siste dagene med gjennomlesing. Dere har alltid vært en god støtte.

Takk Svein! 5 år med skole. Du har støttet meg når jeg nesten har gitt opp. Takk.

Mine medstudenter! Jeg har fått mange gode vennskap.

Sammendrag

I denne masteroppgaven har jeg rettet fokus på hvordan diakoni utvikles i samarbeid med offentlige og private aktører. Jeg argumenterer for at utvikling av ungdomsdiakoni skjer i samarbeid med flere ulike praksiser, og at det foregår i en stadig bevegelse mellom kirken og samarbeidspraktisene. Problemstillingen lyder: *På hvilken måte utvikles ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon?* For å besvare problemstillingen har jeg delt den opp i to delspørsmål. Det ene er: *Hvordan beskriver politi, vekter og ungdomsdiakonene møtepunktene mellom dem?* Dette besvares ved å anvende Star og Griesemers konsept omkring grenseobjekter som rammeverk. Grenseobjekter er møtepunkter mellom praksiser. Teorien vil også inneholde elementer fra Akkerman og Bakker sin forskning på Boundary Crossing og Boundary Objects (2011), som jeg mener kan relateres til egenskaper en diakon har som brobygger og go-between. For å besvare delspørsmål 2, *Hvilke forutsetninger beskriver de ligger til grunn for samarbeidet mellom dem?* diskuterer jeg hvordan kjernen i grenseobjektet, beskrevet som «Space of possibilities» eller mulighetsrommet, kan begrenses eller utvides avhengig av forutsetningene i samarbeidet.

Dette er en kvalitativ forskning med dybdeintervju som metode. Gjennom bruk av teorien, men også empiri, gis oppgaven et abduktivt preg. Jeg har intervjuet 5 personer. En vekter, to politi og to ungdomsdiakoner. Disse har over flere år samarbeidet i oppfølging av ungdommer som blir tatt for å stjele på et kjøpesenter. Utgangspunktet mitt er at tyveri er et grenseobjekt mellom praksisene. Med dette utgangspunktet har jeg oppdaget at det gjennom tillit, relasjon og verdsetting av mangfold har blitt utviklet nye grenseobjekter, møtepunkter. Samarbeidet dreier seg ikke bare om tyveri, men også om ungdom og seksualitet. Gjennom oppgaven har jeg også erfart at der hvor en trosforankret organisasjon samarbeider med nøytrale aktører, vil livssyn bli berørt, og dette kan ha potensiale til å utvikle et samarbeid med nye praksiser. Utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid kommer til syne i anerkjennelse av hverandres roller og i at det er vektere og politi som setter de unge i kontakt med ungdomsdiakonene, og dermed er det første møte med kirkens diakoni.

«Utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon skjer i en stadig bevegelse mellom dem, gjennom å verdsette mangfold, være kreativ i skape møtepunkter, gjennom tillit å anerkjenne hverandres roller, for på den måten å møte ungdommer slik de er.»

Forkortelser

Dnk = Den norske kirke

BUP = Barne- og ungdomspsykiatrisk poliklinikk

ibid = Angitt informasjon i teksten, er hentet fra det foregående refererte verk (hentet fra WikipediA)

et.al. = Med flere

Innholdsfortegnelse

1 Innledning.....	1
1.1 Tematikken for oppgaven.....	1
1.1.1 Hvorfor skrive om utvikling av ungdomsdiakoni gjennom samarbeid?	1
1.2 Aktuell diakoniforståelse	3
1.3 Annen forskning på temaet	3
1.4 Problemstilling, avgrensning og analyseenhet	5
1.4.1 Begrepsavklaring og avgrensning.	6
1.4.2 Avgrensning og analyseenhet.....	6
1.4.3 Analyseenhet	7
1.4.4 Analyseverktøy.....	7
1.5 Oppgavens struktur	8
2. Teori	9
2.1 Valg av teori.....	9
2.2 Grenseobjekter	9
2.3 Bevegelse mellom praksiser	13
2.4 Forutsetninger for samarbeid	14
2.4.1 Kommunikasjon	15
2.4.2 Verdsettelse av mangfold	15
2.5 Diakonale perspektiver.....	16
2.6 Operasjonalisering av teorien.....	17
2.6.1 Repositories	18
2.6.2 Ideal type	18
2.6.3 Coincident boundaries	18
2.6.4 Standardized forms	18

2. 7 Oppsummering	19
3 Metode.....	20
3.1 Vitenskapelig grunnlag, hva slags type forskning er dette?.....	20
3.2 Rekruttering av intervjupersoner og innsamling av empiri	20
3.3 Intervju og transkriberingsprosessen.....	21
3.4 Forskningsprosessen, metodiske og etiske overveielser underveis	23
3.5 Studiens pålitelighet	26
4 Analyse.....	27
4.1 Repositories	27
4. 2 Ideal type	28
4. 2.1 Forebygging og tidlig innsats	29
4.2.2 Ungdoms psykiske helse	30
4.2.3 Oppsummering Repositories og Ideal type	30
4. 3 Coincident	31
4.3.1 Tyveriltaket	31
4.3.2 Oppgjøret med storsenteret	36
4.3.3 Livssyn	39
4. 4 Standarized	43
4.4.1 Kontrakt.....	44
4.4.2 Språk.....	48
4.4.3 Ressursgruppemøte	50
4.4.4 Roller	51
4.4.4.1 Rollen som grensekrysser.....	55
4.5 Oppsummering av funn på grenseobjekter.....	57
5. Diskusjon av hovedfunn	60
5.1 Utvikling av grenseobjekter	60
5.2 Forutsetninger for å åpne og lukke mulighetsrommet	60

5.2.1 Forutsetning 1: Språket	60
5.2.2 Forutsetning 2: Verdsetting av mangfold	62
5.2.2.1 Diakonal identitet:	62
5.2.1.2 Livssyn	65
5.2.3 Forutsetning 3: Tillit	67
5.2.4 Forutsetning 4: Relasjon	68
5.2.5 Forutsetning 5: bevegelse mellom praksiser	69
6. Oppsummering	71
6.1 Ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid gjennom språket	71
6.2 Ungdomsdiakoni blir til gjennom bevegelse mellom praksiser	72
6.3 Eksterne aktører bidrar til å utvikle ungdomsdiakoni	72
Litteratur	74
Vedlegg	78
Vedlegg 1 Informasjonsskriv	78
Vedlegg 2 Godkjenning fra NSD	83
Vedlegg 3 Intervjuguide	85

1 Innledning

1.1 Tematikken for oppgaven

«Diakoni i grenseland», hva legges i det? For meg handler det om hvordan diakoni utvikles i samarbeidet mellom ulike personer og mellom ulike praksiser. Det handler om diakoni i samhandling, som hele tiden beveger seg og er i utvikling. Begrunnelsen for denne tittelen er at når noe nytt utvikles, skjer dette i møte med en grense (Akkerman og Bakker, 2011). Diakoni er i stadig bevegelse og skal være fleksibel fordi sosiale behov er fleksible (Engel, 2006, s. 153). Men hvordan foregår denne utviklingen på grensen mellom praksiser, og hvordan beskrives samarbeidet? Jeg ønsker å sette fokus på hvordan praksiser, på tross av eller på grunn av ulikheter, utvikler ungdomsdiakoni i et samarbeid.

Jeg arbeider som ungdomsdiakon i et fellesråd i Borg bispedømme. Jeg har bakgrunn som sosionom i ulike kommunale tjenester. Gjennom møte med mennesker har jeg sett verdien av at ulike instanser vet om hverandre og den kompetansen de har, slik at vi kan møte hele mennesket. Mennesker har ulike behov, derfor er det viktig med mangfold av forskjellige aktører. Nå arbeider jeg med ungdom i kirken og har erfart at kirken også kan ha en viktig rolle inn i det lokale forebyggende arbeidet. Temaet for studien er å se på hvordan ungdomsdiakoni får utvikle seg i et samarbeid mellom ulike praksiser, og hvordan den utvikles gjennom år ved å etablere relevante møtepunkter.

1.1.1 Hvorfor skrive om utvikling av ungdomsdiakoni gjennom samarbeid?

I et velferdssamfunn med stadig mer profesjonalisering og yrkesgrupper som spesialiserer seg innen et fagfelt, er det avgjørende med samarbeid mellom sosiale praksiser for at mennesker som for at mennesker som trenger det får den hjelpen de trenger når behovet melder seg (Akkerman, et.al., 2011). Samhandlingsreformen fra 2009 er et eksempel på at det fra politisk hold ønskes at praksiser samarbeider med hverandre og gir et godt nok og helhetlig tilbud til de som har behovene. Samhandlingsreformen beskriver at velferdsyrkene skal legge til rette for samarbeid med tredje sektor (regjeringen.no). Kirken blir sett på som en del av tredje sektor. Samarbeid er likevel ikke noe som bare skjer av seg selv. Ulike praksiser har ulik fagdisiplin, kultur og tradisjon for hvordan man skal gi best hjelp til rett tid. Det er en tidkrevende jobb for å få til hensiktsmessig samarbeid som varer over tid. Med denne studien ønsker jeg blant annet å undersøke hvordan ulike praksiser har samarbeidet over mange år med godt resultat.

Kirken kaller seg diakonal, og i *Utkast til revidert diakoniplan*, er dette med å være kirke i det offentlige rom løftet fram:

Alle gode krefter Noen ganger er det viktig at kirken setter seg i førersetet på veien mot gode måloppnåelser. Andre ganger er det andre miljøer som har den største kompetansen og energien til å oppnå det man ønsker. Da er det naturlig at kirken slutter seg til og stiller seg skulder ved skulder med andre som vil det samme, uavhengig av livssynsmessig eller politisk ståsted.

(Utkast til revidert plan for diakoni i Den norske kirke, kirken.no)

Dette sitatet bekrefter kirkens tilstedeværelse i det øvrige samfunnet. Kirken skal være pådriver, men også kjenne etter hvor egen kompetanse ikke strekker til. Dette krever samarbeid og god kommunikasjon mellom ulike sosiale praksiser. Skal dette oppnås, må kirken og andre samfunnsaktører kunne kommunisere godt, og våge seg inn i territorier som ved første øyekast kan framstå som fremmed og skremmende. Hvordan utvikles diakoni i samarbeid med andre offentlige aktører? Hva skal til for å få til samarbeid som varer og kommer samfunnsborgerne til gode? Og hvordan gjøres dette i en ungdomsdiakonal kontekst? Lokal diakoni har et stort potensiale i møte med utfordringene ungdommen står ovenfor i dag. Mange føler stort prestasjonspress til å lykkes på flere arenaer. Dersom ungdommen ikke føler de når opp til forventningene de har til seg selv eller fra andre, kan dette komme til uttrykk gjennom ulike psykiske lidelser og utagering. Ungdomsdiakoner har en unik mulighet til å være fleksibel og nytenkende i møte med disse utfordringene. De har også mulighet til å bidra med nye tiltak inn i det offentlige, fordi de ikke er så bundet av byråkrati som andre offentlige instanser (Haugen, 2018). Skal dette bli en realitet, tror jeg det er avgjørende at diakoner i kirken viser andre lokale forebyggende praksiser hvilke kompetanse de har, og dermed utarbeider konkrete tiltak sammen. Med denne studien ønsker jeg å inspirere andre aktører i diakonifeltet til måter å være diakon på i det offentlige rom. Jeg tenker også den kan bidra til at diakoner og andre offentlige aktører med ulik religiøs og politisk oppfatning kan samarbeide med hverandre.

1.2 Aktuell diakoniforståelse

Denne studien befinner seg innen fagfeltene diakonivitenskap/diakonalt arbeid og samfunnsfag. Konteksten er ungdomsdiakonal. Det er flere måter å forstå diakoni på, og jeg vil ta utgangspunkt i Den norske kirkes diakonidefinisjon:

Diakoni er kirkens omsorgstjeneste. Den er evangeliet i handling, og uttrykkes gjennom nestekjærighet, inkluderende fellesskap, kamp for rettferdighet og vern om skaperverket. (kirkerådet 2008)

Denne definisjonen inneholder fire pilarer kirkens diakoni skal ha fokus på. I hovedsak vil diakonien i denne oppgaven befinne seg inn under pilaren nestekjærighet og kamp for rettferdighet. Jeg kommer til å skrive inn i en diakoniforståelse hvor diakonien er brobygger mellom kirke og det offentlige. Utkast til revidert diakoniplan beskriver at det ikke er et spørsmål om kirken skal bidra, men hvordan. Et eksempel er å etablere samarbeid med lokale kjøpesentre og sammen komme fram til ideer om hvordan kirkens diakoni kan bli synlig (Utkast til revidert plan for diakoni i Den norske kirke, kirken.no).

Diakoni har også i nyere tid gått inn i et nytt paradigme, fra å omfatte at diakonen ikke «bare» er en tjener innenfor det karitative, men også en brobygger og en go-between, eller formidler (Collins, 1990; Nordstokke, 2011; Jordheim, 2014; Haugen; 2018). Denne studien vil befinne seg i dette paradigmet. Jeg vil presisere at oppgavens tittel, «diakoni i grenseland», ikke nødvendigvis betyr at diakonien skal befinne seg bare i periferien eller i et helt annet rom, som Wyller argumenterer for i artikkelen «Heterotopisk diakoni» (Wyller, 2006). I denne oppgaven forstås utvikling av ungdomsdiakoni som en fram og tilbake- bevegelse mellom kirken og samfunnet og noen ganger i periferien av de begge. I denne studien kommer det også fram at diakonien har en pionerfunksjon. Dette har vært et kjennetegn for diakonale aktører fra tidlige tider og fram til i dag (Angell 2011, s 35). Kreative, løsningsfokuserte og nytenkende er noe som kjennetegner personene i dette samarbeidet.

1.3 Annen forskning på temaet

Det er gjort mye forskning på temaet samarbeid mellom etater. Så vidt meg bekjent, er det ikke forsket på hvordan ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid med offentlig og privat sektor. Jeg

kan derimot relatere det til forskning gjort på andre felt i diakonien. Der er det mye, for en vesentlig del av diakoni er samhandling og samarbeid. Jeg vil nevne noe som kan ha relevans for min oppgave. Olav Henning Angell har forsket mye på samhandling mellom kirken som tredje sektor og offentlig sektor, blant annet er *Diakoniforståing og identitet hos diakoner i Den norske kirke* (2011), relevant. I 2006 kom Charlotte Engels studie på svensk menighetsdiakoni, «*Svenska kyrkanssociala arbete-for hvem och varför?*», hvor konklusjonen er at diakonien er for lite ute blant de marginaliserte, og at den mangler tydelighet. Alt har blitt diakoni. Selv om Engel også har fått kritikk for å beskrive en diakoni som bare har relevans for de marginaliserte i samfunnet (Korslien og Notland 2011, s. 243), er deler av denne studien relevant for meg, fordi den sier noe om hvor viktig det er at diakonien er tydelig, og har fokus på nettverksbygging.

Det er flere avhandlinger innen samfunnsvitenskapene på hvordan samarbeid og læring foregår. En oppgave som har inspirert meg, er Løvås og Svalsrøds masteroppgave i organisasjon og ledelse fra 2016: «*Erfaringer med og betingelser for tverrfaglig samarbeid*». Denne tar for seg tverrfaglig samarbeid ut i fra SLT modellen (Samhandling Lokale rusforebyggende Tiltak) på kommunenivå. Den tok ikke for seg samarbeid med tredje sektor. Likevel har den relevans for min studie, da funnene i den oppgaven også kan stemme med mine funn. For eksempel hvor avgjørende det er med tillit og rollefordeling.

Forskningen til Marianne Rodriguez Nygaard er blant annet den som inspirerte med til valg av teori. Nygaard skrev en Phd i 2015, *Knowing to Care or Caring to know*, hvor hun forsket på hva som kjennetegner diakonens kompetanse. Hennes tredje artikkel «*Modes of Deacones Professional Knowledge-Facilitation of the Space of possibilities*», vil være blant de mest aktuelle for min masteroppgave, i tillegg til hennes gjennomgående funn i artikkel 2 og 3.

1.4 Problemstilling, avgrensning og analyseenhet

Rodriguez Nygaard sin avhandling avslutter på en interessant måte:

Diakonene har en verdifull posisjon, ved at de kan bringe elementer fra en praksis til en annen. Samtidig er deres posisjon utfordrende fordi de fort kan bli oppfattet som å være i periferien nettopp på grunn av dette. Diakonene må konstant bruke og skape nye verktøy som kan brukes i ukjente situasjoner (Nygaard, 2015b, s. 198).

Dette er både styrken og utfordringen for diakonen. En av mine interesser er å se på hvordan dette oppleves for ungdomsdiakoner som har sin jobb på grensen mellom sosiale praksiser. En ting er at diakonien krysser grenser og er en nøkkelperson i dette. Likevel lar seg gjøre dersom samarbeidspartnere ikke verdsetter mangfold av tjenestene i forebygging rettet inn mot barn og unge. Derfor ønsker jeg også å undersøke hvordan eksterne samarbeidspartnere erfarer å samarbeide med kirken, og hvilke verktøy de benytter seg av i dette samarbeidet. Jeg tror også samarbeidspartnerne kan kjenne på å stå imellom ulike praksiser. I mangfoldig samarbeid er det også viktig å reflektere over sin identitet. Hvordan dette kommer fram hos diakonene i intervjuene vil jeg også se på. Jeg mener at i samarbeid og refleksjon rundt egen faglig identitet, utvikles ungdomsdiakoni.

Med dette som utgangspunkt er min problemstilling:

Hovedspørsmål: *På hvilken måte utvikles ungdomsdiakoni i samarbeid mellom ungdomsdiakon, vekter og politi?*

Delspørsmål 1: *Hvordan beskriver politi, vekter og ungdomsdiakon møtepunktene mellom dem?*

Delspørsmål 2: *Hvilke forutsetninger beskriver de ligger til grunn for samarbeidet mellom dem?*

1.4.1 Begrepsavklaring og avgrensning.

I problemstillingen min vil jeg forklare begrepene samarbeid, møtepunktene, utvikle, grense, ungdomsdiakoni.

Samarbeid og møtepunktene:

Ordet *samarbeid* kan nok defineres på mange måter ut ifra hvilken tradisjon som definerer det. Slik jeg definerer samarbeid, er at noe skapes og utvikles i mellomrommet av praksisene. Samarbeidet utvikles gjennom møtepunkter. *Møtepunkter* er ikke et fysisk sted, men det jeg i teorikapittelet kaller for grenseobjekter. Et grenseobjekt er kort fortalt et middel som binder praksisene sammen (Star et.al., 89, s. 393). Det er her potensialet for samarbeid er. Dette vil jeg forklare i teorikapittelet.

Utvikling:

Utvikling er det samme som å skape. Når noe utvikles, foregår det i møte med en grense. I min oppgave er en grense ytterkanten på en praksis og defineres som:

«A boundary can be seen as a sociocultural difference leading to discontinuities in interaction and action» (Akkermann et.al., s. 133).

Slik jeg forstår dette, er det på selve grensen potensialet for læring og utvikling er, derfor er mitt utgangspunkt at det er i møte med grenser at ungdomsdiakoni utvikles.

Ungdomsdiakoni:

I denne studien viser *ungdomsdiakoni* til diakoni rettet spesielt mot ungdom. Ungdomsdiakoni er begrunnet på samme måte som diakoni i Den norske kirkes diakoniplan av 2008.

1.4.2 Avgrensning og analyseenhet

Det hadde vært interessant å se på metodene ungdomsdiakonene benytter seg av i samtalene med ungdommene og psykologi rundt hvorfor ungdom stjeler. Dette er ikke en del av problemstillingen, men naturlig nok kommer jeg litt inn på det, siden dette ble et tema i

intervjuene. Likevel blir det for omfattende å gå i dybden, og mitt utgangspunkt blir derfor samarbeid på systemnivå.

For å svare på problemstillingen, ønsker jeg å se på et konkret ungdomsdiakonalt tiltak hvor samarbeid mellom offentlige og private aktører har foregått over år. Initiativet for samarbeidet er et lavterskel samtaletilbud i Den norske kirke. I mange år har ungdomsdiakonene jobbet aktivt for å finne sin plass i forebygging gjennom å samarbeide med andre instanser. Dette samarbeidet handler om å fange opp ungdom som stjeler på et kjøpesenter. Konkret foregår det slik at ungdom som blir tatt i å stjele, får mulighet til samtale med en ungdomsdiakon, hvor de i siste samtale drar tilbake til butikksjef, innrømmer sin feil og ber om unnskyldning. Dette samarbeidet har vist gode resultater i forebygging av stjeling, i tillegg til utvikling av videre samarbeid.

1.4.3 Analyseenheter

Dette er et kvalitativt casestudie, hvor analyseenheter er vekter (storsenteret), politi og ungdomsdiakoner. For å få et bredt bilde av hvordan samarbeidet fungerer, anvender jeg kvalitativt dybdeintervju av personer fra disse praksisene. Grunnen til at jeg også ønsket å intervju vekter og politi, var at jeg ville få direkte informasjon fra dem om hvordan de opplever å samarbeide med en organisasjon som ikke er livssynsnøytral.

Jeg skal undersøke hvordan de beskriver møtepunktene mellom dem og hvordan verdsettelse av mangfold kommer fram hos mine intervjupersoner. Dette gjør jeg fordi jeg har en hypotese om at det er i møtepunktene og verdsettingen av mangfold at ungdomsdiakoni utvikles.

1.4.4 Analyseverktøy

Som nevnt tidligere, er funnene om at diakonen er en grensekrysser og kreativ i å finne grenseobjekter, interessante for denne oppgaven. Derfor ønsker jeg i besvarelsen av delspørsmål 1 i hovedsak å anvende Star og Griesemers (89) fire kategorier av grenseobjekter: repositories, idealtypen, coincident, standardized, som analyseverktøy for beskrivelsen av møtepunktene mellom dem. Ved svar på delspørsmål 2 anvender jeg mitt empiriske materiale

fra analysen, i tillegg til Akkerman og Bakker (2011) sitt litteraturstudie på grenseobjekter og grensekryssing. Svar på delspørsmål 2 blir en del av diskusjonskapittelet (kap 5). «Space of possibilities», rom for muligheter, er en ressurs i diskusjonskapittelet. Gjennom dette, i tillegg til diakonilitteratur, vil jeg besvare *på hvilken måte ungdomsdiakoni utvikles gjennom samarbeid mellom politi, vakter og ungdomsdiakon.*

1.5 Oppgavens struktur

Denne oppgaven er lagt opp slik at jeg starter med teorikapittelet, hvor jeg gjør rede for teorien jeg anvender. Sentrale begrep i teorien vil være samarbeid, grenseobjekter, grensekryssing og brobygging. Jeg gjør rede for Star og Griesemers definisjon av grenseobjekter, for videre å se på personer som skaper og opprettholder grenseobjektene og hva som kjenner dem. Mot slutten av teorikapittelet gjør jeg rede for relevant teori når forutsetningene for samarbeid skal beskrives. Videre går jeg over til å beskrive metodeprosessen. Jeg begrunner studien vitenskapelig, og gjør rede for hvordan jeg har foretatt analyse av intervjuene. Deretter går jeg over til å analysere hvilke grenseobjekter intervjupersonene beskriver, for å besvare delspørsmål 1. I kapittel 5 diskuterer jeg funnene i lys av empiri fra analysekapittelet og teorikapittelet. I kapittel 6 oppsummerer jeg og svarer på hovedproblemstillingen.

2. Teori

2.1 Valg av teori

I min problemstilling spør jeg på *hvilken måte ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon*. For å besvare dette, anvender jeg blant annet en teori om konseptet grenseobjekter etablert av Star og Griesemer i 1989. Mange har i ettertid skrevet om grenseobjekter og hva som forutsetter mulighetene for samarbeid. I tiden etter Star og Griesemer, har flere teoretikere bygget videre på deres definisjon av grenseobjekter. En av dem er Richard Edwards (2009). Hans perspektiver på grenseobjekter vil være aktuell for denne oppgaven. Siden jeg også skal svare på hvilke forutsetninger som ligger til grunn for samarbeidet, er blant annet Akkerman og Bakkers (2011) litteraturstudie aktuelt. Denne forskningen er relevant, fordi de har tatt for seg flere teoretikers tolkning av grenseobjekter, men også hvor avgjørende personer som beveger seg mellom praksisene er. Det er også relevant å anvende Marianne Rodriguez Nygaard sin tredje artikkel i sin Phd, som omhandler mulighetsrommet, «*space of possibilities*». Jeg legger til at dette uttrykket har hun lånt av Afdal 2013.

Årsak til valg av teori, er at jeg som tidligere nevnt, mener den kan relateres til diakoniforskningen, hvor diakonen blir sett på som en brobygger og mellommann (Collins, 1990).

2.2 Grenseobjekter

I min problemstilling er første delspørsmål: *hvordan beskriver vekter, politi og ungdomsdiakon møtepunktene mellom dem?* Innledningsvis (pkt1.4.1), hadde jeg en påstand om at utvikling av ungdomsdiakoni skjer i møte med en grense. Ved denne grensen møtes personene fra de ulike praksisene jeg har intervjuet. Disse utvikler ungdomsdiakoni i samarbeid. Samarbeid kan bli knyttet til møtepunkter, som igjen knyttes til grenseobjekter.

Star og Griesemer grunnla konseptet grenseobjekter da de forsket på hvordan amatører, profesjonelle, administratorer og andre jobbet sammen, ved *Museum of Vertebrate Zoology at the University of California, Berkely*.

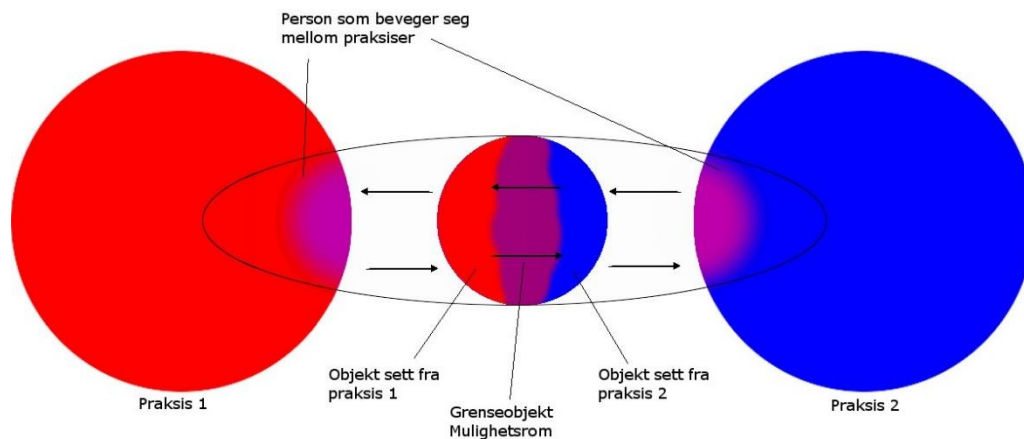
Dette museet var av forskningsinteresse, fordi det ble grunnlagt av både amatører og vitenskapsmenn, som på tross av sin ulike bakgrunn og tradisjoner, hadde hatt suksess. De fant ut at årsaken til suksessen var at menneskene fra de ulike praksisene hadde klart å forstå hverandre gjennom å oversette mening ved hjelp av grenseobjekter:

(They are) Both inhabit several intersecting social worlds and satisfy the informational requirements of each of them... (they are) both plastic enough to adapt to local needs and the constraints of the several parties employing them, yet robust enough to maintain a common use, and become strongly structured in individual site use.

Videre sier de at

these objects may be abstract or concrete. They have different meanings in different social worlds, but their structure is common enough to more than one world to make them recognizable, a means of translation.

(Star og Griesemer 1989 s 392).

Figur: Egen illustrasjon.

Grenseobjekter kan visualiseres på ulike måter. Star og Griesemer, som introduserte begrepet grenseobjekt, sier at det har en brobyggerfunksjon, hvor grenseobjektet er i midten og binder praksisene sammen, og som på den måten fullfører en bro (Akkerman, et.al., 2011, s. 133). Det er med dette utgangspunktet illustrasjonen over er laget. Enkelte andre vil visualisere det med en sandwich, hvor det er mange lag, og laget i midten er grenseobjektet som tilhører begge sidene, men også bare den ene (Akkerman, et. al., 2011, s.141). I min oppgave har jeg valgt å visualisere grenseobjekt med en bro.

Star og Griesemer anvender begrepet *verdener*. Dette refererer i min sammenheng til forskjellige praksiser. I min figur er grenseobjektet hele sirkelen i midten. Det røde og blå i figuren er det praksisene oppfatter som ulikt, mens det lilla er det praksisene oppfatter som likt, og det er der middelet for samarbeid sitter. Grenseobjektet kan bevege seg fram og tilbake på grensen mellom de sosiale praksisene (illustrert av piler), og er både elastisk og robust på samme tid. Elastisk på den måten at flere sosiale praksiser kan bruke det samtidig, markert med lilla. Robust og sterkt strukturert på den måten at hver enkelt av praksisene kan ha en individuell oppfatning av det, markert med blått og rødt. Når ulike praksiser finner felles mening ved et objekt, er samarbeid mulig, og det er da det kan kalles et grenseobjekt. Derfor kan grenseobjektet være et middel for å skape mening. Star og Griesemer (89) sier at grenseobjektene er nøkkelprosesser for å skape og opprettholde mening. Flere forskere har benyttet seg av grenseobjektsteorien i ettertid og benyttes spesielt i forskning rundt pedagogikk og nettverkssamarbeid.

Edwards er en av dem, og han mener grenseobjektsdefinisjonen til Star og Griesemer kan tolkes bredt: Det kan være ting, redskaper, artefakter, teknikker, ideer, historier og minner (Edwards, 2009, s. 9). En av grenseobjektets egenskaper er at det kan forandres over tid. I en periode kan objektet være et middel for samarbeid, mens det i en annen periode ikke er det. Årsaken kan være at det foregår utvikling i systemene på grunn av ga endrede holdninger, lovverk og ny kunnskap osv. I lys av dette, er spekteret bredt om hva som kan tilhøre definisjonen grenseobjekt, og at det er flere forutsetninger for samarbeid enn selve grenseobjektet.

Et grenseobjekt tolkes ulikt utfra hvilke sosiale praksiser som definerer det, fordi praksisene har ulik tradisjon, kultur, fagdisiplin og historie. Et grenseobjekt er i utgangspunktet et objekt, som blir grenseobjekt i det øyeblikket flere praksiser finner felles egenskaper ved det. Disse

felles egenskapene fører til samarbeid. I min studie hvor jeg skal se på utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon, vet jeg at det over en tid har vært samarbeid omkring oppfølging av ungdom som har stjålet på et kjøpesenter. Tyveri ser jeg på som et grenseobjekt fordi alle praksisene har ulik oppfatning av fenomenet med grunnlag i blant annet tradisjon og mandat.

Når ulike sosiale praksiser samarbeider gjennom grenseobjekter, kan det oppstå nye praksiser mellom dem. Dette kalles transformasjon (Akkerman. et. al, s. 146), og defineres slik:

«Transformation leads to deep changes in practices, potentially even the creation of a new in between practice, sometimes called a boundarypractise» (ibid)

Det kalles en grensepraksis når det skjer dyp forandring i praksisen i mellomrommet av praksiser. Videre sies det:

«given a certain problem space, practices are able to cross their boundaries engage in a creative process in which is something hybrid- that is, a new cultural form- emerges» (ibid).

For at transformasjon skal skje, må det ha forekommet en konfrontasjon på en eller annen måte. Personene fra de ulike praksisene må utforske og diskutere grenseobjektet over tid for å finne sin plass i den nye (grense)praksisen (ibid). I samarbeidet rundt tyveri, vil jeg utfra definisjonen om transformasjon, si at det har utviklet seg til å bli en grensepraksis.

Marianne Rodriguez Nygaard, som forsket på hva som kjennetegner diakoners kompetanse, konkluderer med at diakoner kan være med på å skape slike hybrider av praksiser, grensepraksis. Grenseobjektet kan både åpne og begrense mulighetene for samarbeid. Slik jeg forstår Nygaard, er det hun beskriver som «space of possibilities» det jeg har farget lilla i grenseobjektet¹. Det er et bevegelig rom av muligheter, som noen ganger begrenses og andre ganger blir større, avhengig av hvordan personene forholder seg til innholdet og til hverandre.

---

¹ Star og Griesemer blir ofte brukt inn i Actor- network theory. Slik jeg tolker Nygaard, har «spaces of possibilities» bakgrunn i Engstrøms 3. generasjons CHAT (Akkerman, et.al., 2011. s 147). Jeg har ikke mulighet til å gå inn i disse ulike tradisjonene, men mener at grenseobjekt likevel har likhet med spaces of possibilities, og derfor relevant for å besvare min problemstilling.

Et eksempel på dette, er hvordan det profesjonelle språket kan ha forutsetninger for å skape og begrense muligheter (Nygaard, 2015, s. 187-190). Språket kan forstås som et grenseobjekt. For eksempel er tillit mellom personene i de ulike praksisene avgjørende for om rommet innskrenkes eller utvides. Dersom personene har tillit til hverandre, kan det føre til berikelse av samarbeidet på tross av ulikhetene (Kristiansen, 2014).

2.3 Bevegelse mellom praksiser

Personer som jobber mellom praksisene, kan beskrives som blant annet forhandlere, grensekryssere eller brobyggere. Forutsetningene for samarbeidet kan ses på som broens byggesteiner og kan bestå av blant annet lag med kommunikasjon, kultur, oversetting av forskjellig mening. Grenseobjektet på midten av broen er middelet som binder praksisene sammen (Star og Griesemer 89, s. 410; Edwards 2009, s. 9).

Personer som beveger seg mellom praksiser, har mange navn. Grensekryssing som begrep ble introdusert av Suchuman, 1994 (Akkerman et, al., 2011, s.134). Det ble introdusert for å vise hvordan personer fra ulike profesjoner enkelte ganger entrer ukjente territorier, som de er ukvalifiserte til å arbeide i. Kjennetegnet deres er at de mikser ingredienser fra sine praksiser og skaper hybride praksiser (ibid). De er personer som oppretter og styrer grenseobjekter for å skape forståelse mellom sosiale praksiser, og er vel så viktige som grenseobjektene (ibid, s. 193). De har noen egenskaper som gjør at grensekryssingen kan finne sted (Ibid s.140). Ett av kjennetegnene i deres jobb kan være å stå på begge sider av broen, og se grenseobjektet fra begge praksisers ståsted (ibid, s.145). Grensekrysserne har mange av de samme kjennetegnene som grenseobjekter. De kjennetegnes ved at de beveger seg fram og tilbake mellom praksisene, og kan oppleve å høre hjemme begge steder. Samtidig kan de føle seg i periferien av egen praksis og ikke føle seg hjemme i noen av dem. I figur 1 har jeg illustrert denne personen ved at den er tegnet ytterst i sin praksis og har både tilhørende praksis farge, men også at den har en litt annen farge. Rodriguez sin forskning viser at et av diakonens kjennetegn er å enkelte ganger føle seg i periferien av sin egen praksis, samtidig som at de føler seg nær (Nygaard, 2015, s. 85).

I «tjenesteordning for diakoner» fra 2004, beskrives at en diakon har utdanning der det forventes at vedkommende skal tilhøre to ulike praksiser (diakoniforbundet.no). Diakoner har en utdanning som består av en treårig bachelor i et velferdsyrke og en master i en kirkelig utdanning, diakoni. Dette kan gi dem kompetanse i å kommunisere på en forståelig måte både inn i en velferdspraksis og inn i en kirkelig praksis, noe som kan berike begge praksiser. Det kan også føre til at diakoner føler seg i periferien av praksiser. Diakonene bruker kunnskap fra begge disse tradisjonene i sitt arbeid, og dette i seg selv kan føre til at de utvikler noe nytt, en hybrid (Nygaard, 2015, s. 79).

Akkerman og Bakker (2011) sier noe av det samme om en grensekryssers egenskaper. Vedkommende kan kommunisere på en måte som er forståelig i flere sosiale praksiser (Akkerman et.al., 2011). Da kreves kunnskap om dialog, som jeg vil definere slik som Svare 06 gjør i boken *Samarbeidets filosofi*: «Dialog er et felles prosjekt der deltakerne skaper noe sammen. Det som skapes kan være en bedre felles forståelse, helt nye innsikter eller noe annet man går sammen om» (Kristiansen, 2014, s.149). Når man behersker det, vil det kunne berike begge systemene med ny læring. Utfordringen er at praksisene på hver side av grensen kan kritisere grensekrysseren for å være for lik den andre praksisen, og ikke høre helt hjemme noe sted (Akkerman, et.al.,2011s.140). På figuren vises dette med at fargen til grensepersonen også er litt annerledes enn resten av praksisen. Derfor er det avgjørende at grensekryssere er robuste personer som tåler å stå i påvirkningen fra begge sider og våge å entre ukjente territorier. Når praksiser finner grenseobjekter å samarbeide omkring, er det viktig at praksiser skal beholde sin egenart og ikke bli helt like hverandre. Arbeidet i grenselandet krever god kommunikasjon. Dersom praksiser ved hjelp av sine grensekryssere får til denne gode kommunikasjonen, har man ifølge Akkerman og Bakker oppnådd en grensepraksis eller «in between practise», hvor man klarer å beholde sin egenart i begge praksisene, men også samarbeide og lære av hverandre.

2.4 Forutsetninger for samarbeid

For at praksisene kan benytte seg av grenseobjekter, er det noen forutsetninger som må være til stede. Disse forutsetningene kommer til uttrykk gjennom kommunikasjon, dialog, og igjennom dette skapes felles mening (Akkerman. et. al, 2011). Verdssettelse av mangfold er også en forutsetning for etablering av grenseobjekter. Videre vil jeg ha fokus på disse forutsetningene, eller som Edwards kalte det: byggesteinene i broen (Edwards, 2009).

2.4.1 Kommunikasjon

Grenseobjekter er middel for kommunikasjon. For samarbeid er god kommunikasjon avgjørende og et av lagene som binder broen mellom praksisene sammen. For god kommunikasjon er ikke ulikheter et hinder, snarere en fordel, fordi det beriker praksisene. (Akkerman, et.al., 2011 s. 135). Kommunikasjon er noe som kan læres. Når mennesker innenfor ulike praksiser skal kommunisere, er det en øvelse å forstå hverandres fagspråk, og også snakke et språk som andre fagfolk forstår. Tillit er avgjørende for at kommunikasjon skal finne sted, og virker inn på hvordan samspillet er. På grunn av forskjellig kompetanse og mandat, kan en annen person fra en annen praksis oppfattes som en trussel for ens eksistens, og dette kan prege samarbeidet. Årsaken til at enkelte andre kan oppfattes som en trussel, kan være at man hegner om egen profesjon. Har man felles engasjement fordi man ser en felles utfordring, kan man spille på hverandres kompetanse og gjøre hverandre bedre. Dette kan skape tillit og muligheter for utvikling og samarbeid (Kristiansen, 2014, s. 139-147).

2.4.2 Verdssettelse av mangfold

Samarbeid mellom praksiser skal føre til berikelse av mangfold, og ikke at praksiser blir like (Akkerman, et.al., 2011, s. 152). I diakonstudiet gjøres det refleksjoner rundt hva som er den diakonale identitet og hvordan skape gode samarbeid på tvers av religion og øvrig samfunn.

Når praksiser møter hverandre og skaper noe nytt sammen, kreves en stadig refleksjon rundt å finne balansen mellom å holde på det som er ens identitet og det som er nytt. Man skal ikke forlate identitet i egen praksis når en eventuell ny grensepraksis oppstår. Gjør man det, kan man risikere å miste noe av mangfoldet som gjør at samfunnet går framover. Det bør legges vekt på å styrke den allerede eksisterende praksisen (Ibid). Dette vil være aktuelt både for politi, vektere og ungdomsdiakon i denne konteksten. Verdssettelse av mangfold er også å være bevisst på sin egen rolle og verdsette at ulike praksiser har ulike roller. Denne rollefordelingen er avgjørende for å bevare sin identitet samtidig som noe nytt oppstår på grunn av samarbeid. Skal man kunne verdsette mangfold i samarbeid, spiller også tillit inn (Kristiansen, 2014).

Slik jeg forstår teorien rundt grenseobjekter, er ikke hensikten å slå sammen praksiser eller løse opp grenser og skape homogenitet (Akkerman, et.al., 2011). Fokuset er heller å holde på mangfold til tross for møte med nye praksiser.

2.5 Diakonale perspektiver

Siden dette er en diakonal oppgave, og jeg dermed vil ha det perspektivet, ønsker jeg å se på hva diakoni kan bety i denne sammenhengen. Diakoniplanen spør:

Hva betyr diakoni i dagens samfunn? Skal det være et alternativ til det offentlige, et supplement, eller skal diakonien ta på seg å erstatte offentlige tiltak? Hvordan blir diakonien påvirket av samhandlingen med det offentlige?

og:

Det overordnede målet må være at kirkens diakoni står sammen med alle mennesker av god vilje i arbeidet med å ivareta de grunnleggende verdiene i samfunnet. Dette innebærer utstrakt samarbeid og en samordning av ulike tjenester.

(Kirkerådet 2008 s 13).

I følge *Tjenesteordning for diakoner*, har diakonen ansvar for å lede det diakonale arbeidet i menigheten. Som leder for det diakonale arbeidet, har diakonen et ansvar for å ha fokus på samarbeid med praksiser også utenfor Den norske kirke. I de senere årene har det vært en utvikling i hva som forventes av en diakon. Det har foregått et paradigmeskift både i Dnk og internasjonalt. Fra å bli sett på som en ydmyk tjener, har det også teologisk blitt argumentert for at diakonen har et profetisk aspekt (Nordstokke, 2011). Dette har blitt anerkjent i diakoniplanen under søylen «kamp for rettferdighet». Det er teologiske argumenter for at begrepet diakon viser til brobygger og formidler. I Collins forskning på det greske ordet diak, konkluderte han med at brobygger og go-between ligger i dette ordet (Collins 1990; Jordheim 2014, s. 187-202).

I denne studien befinner diakonien seg i samarbeidet, i mellomrommet, og den beveger seg. I starten av innledningen refererer jeg til Charlotte Engel. Hun har sett at blant hennes intervjupersoner, er ønsket at diakoniens oppgave er å befinne seg i periferien (...), «ha god

kunnskap om omgivelsene og de sosiale behovene, den skal være fleksibel, «eftersom sosiale behov är flexsibla» (Engel, 2006, s. 153). Hun forsket på svensk menighetsdiakoni, hvor konklusjonen var at diakonien er for lite ute blant de marginaliserte, og at den mangler tydelighet. Innvendinger mot Charlotte Engel sin forskning, er at hun beskriver at diakonien befinner seg «bare» for de marginaliserte. Spørsmålet da er: hvem er de marginaliserte, og hvem kan definere det? Diakonien skal gjennomsyre alt i kirken, og derfor befinne seg der menneskene er (Korslien og Notland, 2011, s. 241-244). De befinner seg både i periferien og i nærheten, altså en bevegelse i mellom (Nygaard, 2015). Likevel kan Engels forskning ha overføringsverdi til norske menigheter. For min avhandling sin del ser jeg at noen av momentene hennes er nyttige. Engels påstand er at for å styrke kirkens troverdighet, kreves en kvalitet på arbeidet, ikke minst for diakonien. Den skal rette seg mot utsatte grupper i samfunnet. Hun ser også at det er viktig at diakonen gjør seg kjent med offentlige ansatte og bygger nettverk, slik at samarbeidet blir styrket. Sosial kompetanse og evne i å kommunisere med offentlige aktører er en ønsket kompetanse hos en diakon (Engel 2006, s. 134-135) I et samarbeid mellom ungdomsdiakon, politi og vekter, er disse perspektivene viktige å ha med seg.

2.6 Operasjonalisering av teorien

Mitt utgangspunkt for å se på utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeidet, er å undersøke et konkret samarbeid rundt ungdom som stjeler. Jeg mener tyveri er et grenseobjekt fordi politi, vekter og ungdomsdiakoner har forskjellig mandat inn i tiltaket, og det er et middel for samarbeid. Hvordan kommer ulike grenseobjekter fram i intervjuene? For å besvare delspørsmål 1, «*på hvilken måte beskriver politi, vekter og diakon møtestedene mellom dem?*» anvender jeg de fire kategoriene av grenseobjekter slik vi finner dem hos Star og Griesemer (89, s. 410-411). De sier selv at disse fire kategoriene ikke er uttømmende. Jeg er kjent med at forskere i etterkant har benyttet seg av kategoriene, og tolker det noe ulikt, fordi de benyttes i ulike tradisjoner. Min hensikt med kategoriene er å ha et rammeverk for analysen å sette mine funn. På den måten får jeg hjelp med å se på hvordan utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid mellom flere aktører.

2.6.1 Repositories

Dette er hauger av objekter. De kan utvikle seg uten at andre trekk påvirkes. Grupper fra andre sosiale praksiser kan gå inn og låne disse objektene uten at det påvirker de opprinnelige. Ett eksempel kan være Dnk sin nettside, *ressursbanken.no*. Jeg er kjent med at andre instanser enn kirken har lånt ressurser derfra for å bruke dem i grupper på skoler o.l. Et annet eksempel er et bibliotek. Der kan en ungdom låne bøker og surfe på nettet, eller en arbeidsledig kan lese aviser der. En barnehage vil kanskje komme dit på lesestund. Biblioteket er det samme, men personene som kommer dit, bruker det på forskjellige måter.

2.6.2 Ideal type

“This is an object such as a diagram, atlas or other descriptions which in fact does not accurately describe the details of any locality or things” (Star og Griesemer 89 s 410).

Det som hører inn under denne kategorien tilhører ikke konkret noen av praksisene, men er noe som partene finner relevant, som et kart eller veiviser. Dette kan for eksempel være regjeringens handlingsplaner, et atlas o.l. Innen denne kategorien finnes det som sies å ikke tilhøre noen av praksisene konkret, men kan være noe overordnet som partene kan se på som en inspirasjon for samarbeid.

2.6.3 Coincident boundaries

Uttrykket vil jeg oversette som sammenfallende grenser. Dette beskrives som felles objekt som har samme grense men ulikt innhold. Jeg vil bruke et eksempel fra mine egne funn. I min avhandling handler det om at ungdom går opp på senteret for å si unnskyld til butikksjefen. Diakonen snakket om forsoning, mens vokter snakket om vendepunkt, og politiet om rettferdighet. Handlingen er den samme, men praksisene har kanskje en mening om at det som skjer, har noe ulikt innhold.

2.6.4 Standardized forms

Dette er grenseobjekter som er utarbeidet i fellesskap mellom praksisene. Eksempel her er ulike metoder praksisene har utarbeidet i fellesskap. Disse objektene kan bli transportert over store

avstander og bli brukt av andre. Det som da kan skje, er at disse grenseobjektene kan poppe opp ulike steder og brukes av andre.

(Star and Griesemer, 1989, s. 410-411)

Når jeg har analysert møtepunktene mellom politi, vekter og ungdomsdiakoner ved hjelp av dette analyseverktøyet, er ønsket å få nok empiri til å besvare og diskutere delspørsmål 2: *«hvilke forutsetninger beskriver de ligger til grunn for dette samarbeidet»*, og hovedproblemstillingen: *«på hvilken måte utvikles ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon»*? De to siste diskuterer jeg i kapittel 5, i lys av teorien og min empiri fra intervjuene.

2. 7 Oppsummering

I teorikapittelet har jeg beskrevet teori knyttet til grenseobjekter. Grenseobjekter kan illustreres som å være på midten av en bro mellom praksiser, er det som knytter dem sammen og er middelet for forståelse. Byggesteinene i broen, eller forutsetningene for samarbeidet, er kommunikasjon, kultur (verdsettelse av mangfold) og oversetting (Edwards 2009). Grenseobjekter oppfattes ulikt av forskjellige praksiser, men har også noe ved seg som gjør at det også kan oppfattes likt. Grenseobjekter har noe ved seg som kan åpne og begrense muligheter, «space of possibilities». Slik jeg tolker begrepet «space of possibilities» er at det kan ha likhet med grenseobjekter. Rommet eller grenseobjektet kan både åpne og begrense muligheter for utvikling. Personene som arbeider med grenseobjekter, kan bli kalt grensekryssere, og har noen egenskaper som blant annet gjør at de mestrer å kommunisere et språk som er forståelig inn i flere praksiser, er robuste og kreative. Diakonen kan bli sett på som en grensekrysser (Nygaard, 2015). Grenseobjekter er et middel, og kommunikasjon er det avgjørende for at godt samarbeid mellom ulike praksiser skal fungere. Grenseobjekter har av Star og Griesemer blitt kategorisert inn i fire typer. Disse er veiledende, ikke satt en gang for alle. Jeg vil benytte meg av disse som analyseverktøy når jeg skal analysere funnene mine i kapittel 4.

3 Metode

3.1 Vitenskapelig grunnlag, hva slags type forskning er dette?

Denne studien er innenfor en kvalitativ tradisjon, som benyttes når man ønsker å gå i dybden av sosiale fenomener gjennom nærvær med de som studeres (Taagard, 2013, s. 22). Jeg skal studere et case. Casestudie er ifølge Taagard (2013) et design innen kvalitativ forskning, hvor man studerer ett eller flere avgrensede enheter. Hun forholder seg til Creswell, 2013, som deler casestudie inn i tre kategorier. Blant dem er «kollektive case studies» som studerer et fenomen ved å utforske flere enheter. Jeg studerer tre enheter, som er politi, vekter og ungdomsdiakon. Intervjuformen jeg har benyttet er semistrukturert livsverdensintervju. Dette søker å lytte til intervjupersonens livsverden og dennes oppfattelse av fenomenet jeg vil forske på, for deretter å fortolke det (Kvale et.al., 2009, s. 137). Denne studien er derfor en kvalitativ kollektiv case studie, med semistrukturert livsverdensintervju som metode. I mitt tilfelle er fenomenet *utvikling av ungdomsdiakoni gjennom samarbeid*. Ingen av mine intervjupersoner har eksplisitt svart på spørsmålet hvordan ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid. Dette spørsmålet besvarer jeg gjennom å tolke det jeg har fått svar på gjennom mine intervjuer. En innvending mot å bruke kvalitativt forskningsintervju, er nettopp at forskeren fortolker, og at det er utfordrende å etterprøve. Derfor har jeg etterstrebet å være mest mulig transparent (Kvale, 2009, et.al., 92ff)

3.2 Rekruttering av intervjupersoner og innsamling av empiri

Mitt utvalg består av to ungdomsdiakoner som arbeider i samme enhet, en vekter og to politi tilhørende samme enhet.

Jeg hadde et ønske om å studere hva som skjer i samarbeidet mellom kirken og andre samfunnsaktører. Jeg har fått kjennskap til mitt forskningsobjekt gjennom diakonistudiet, og vært interessert i denne måten å jobbe diakonalt på. Jeg har vært tidligere kollega til ungdomsdiakonene i dette samtaletilbudet, og på den måten kjente jeg godt til samarbeidet. Jeg vil komme inn på styrkene og svakhetene med dette senere i kapittelet. Siden jeg hadde kjennskap til tiltaket, og visste at de hadde samarbeidet i mange år med andre aktører, ringte jeg og forhørte meg om det kunne være aktuelt å bli med i et forskningsprosjekt. Jeg fikk bekreftet at det kunne de tenke seg. Da begynte jeg å jobbe konkret med hvordan dette

forskningsdesignet kunne se ut. På den måten fikk jeg rekruttert to ungdomsdiakoner. Jeg ønsket også å se på samarbeidet fra politiet og vekternes kontekst, derfor fikk jeg kontaktinfo til aktuelle samarbeidspartnere gjennom ungdomsdiakonene. Når rekruttering foregår på denne måten, kalles det snøballmetoden (Taagard, 2013, s. 61). Jeg har valgt meg ut de personene jeg vet kan gi meg god informasjon om fenomenet. Det hadde vært spennende å intervju ungdommer som har vært i kontakt med tiltaket, men da ville oppgaven blitt for omfattende. Jeg ønsket å se på samarbeidet mellom praksisene konkret, og valgte derfor å kun intervju de som jobber i samarbeidet. På den måten kunne jeg gå i dybden. Mitt utvalg var altså meget strategisk. Strategisk utvalg er basert på at deltakerne har erfaring i forhold til min problemstilling (ibid). Utvalget ble en vokter, et politi og to ungdomsdiakoner. Da jeg intervjuet politiet, ble jeg satt i kontakt med en politikollega. Slik fikk jeg enda en intervjuperson. Av ulike årsaker, fikk jeg mulighet til å intervju politiet i kun 20 minutter. Dette kunne vært uheldig, men da jeg fikk transkribert, så jeg at vi hadde kommet inn på relevante temaer. Det ene politiet ønsket å stille til nytt intervju dersom jeg ønsket det. Slik ble det ikke, da jeg mente å ha fått tilstrekkelig informasjon. De andre intervjuene tok ca. 1 time. Intervjuene ble gjennomført i en periode på en uke. Alle intervjuene ble avholdt på deres lokale arbeidssted. Dette gjorde sitt til at jeg som forsker ble satt inn i deres kontekst, noe som kan ha vært positivt for intervjuene.

3.3 Intervju og transkriberingsprosessen

Jeg laget en intervjuguide inspirert av Kvale og Brinkmann (2009, s. 145). Intervjuing er en prosess hvor man aldri blir utlært. Siden jeg ikke har mye forskningserfaring, ønsket jeg å øve meg. For å teste om intervjuguiden var nyttig, hadde jeg et pilotintervju med en diakonkollega. Noe som førte til at jeg måtte kutte betraktelig ned på spørsmålene, og bytte ut noen av dem. Jeg forsøkte å stille spørsmål som var mest mulig åpne. I løpet av intervjuene oppdaget jeg at jeg ikke stilte alle spørsmålene som var på guiden, og heller ikke i den rekkefølgen som jeg hadde satt opp. Guiden var som en trygghet for meg dersom jeg sto fast. Jeg opplevde at jeg kom igjennom de temaene som var viktige. Jeg spurte ofte: «Forstår jeg deg rett når, sier du at...»? Dette kan virke ledende, men er noe jeg sier for å være mest mulig sikker på at jeg forstår. Jeg hadde lydopptaker i intervjuene. Det førte til at jeg kunne være rolig og mer konsentrert, og høre etter hva intervjupersonene sa, i stedet for å ha fokus på skriving (Kvale,

et.al, 2009, s. 187). Rett etter intervjuene noterte jeg ned hvordan intervjuet opplevdes, en evaluering. Lyddopptakeren hadde god kvalitet, og jeg hørte tydelig nesten alt som ble sagt, bortsett fra noen situasjoner der intervjupersonen ble ivrig og svelget ordene. Transkriberingen foregikk i samme kronologiske rekkefølge som intervjuene. Jeg skrev ordrett ned ord for ord. Jeg brukte fotpedal, som gjorde det enkelt å spole tilbake, slik at jeg var sikker på at jeg hadde fått med alt. Utfordringen var å sette komma og punktum på rett sted, fordi personer som er engasjert, kan stoppe tankerekker og starte en ny, for så å vende tilbake til den forrige. Derfor måtte jeg spole tilbake mange ganger, for å høre hva som ble sagt, og hvordan jeg tolket meningen. For å markere pauser, brukte jeg prikker, og der det var lange pauser, skrev jeg det ned. Til sammen hadde jeg 65 sider med linjeavstand 1 og skrift type 11. Deretter leste jeg igjennom intervjuene med båndopptaker på. Dette gjorde at jeg ble godt kjent med stoffet og kunne starte å notere ned temaer som gikk igjen. Da jeg hadde merket meg temaene, noterte jeg dem, og fargekodet det jeg tolket tilhørte de forskjellige temaene. På den måten kunne jeg lettere finne tilbake til emner når jeg analyserte. Dette kalles en tematisert analytisk tilnærming (Thaagard, 2013, s.181ff). Ved en tematisk analytisk tilnærming deler jeg opp teksten etter emner, og sitatene kommer ikke kronologisk slik som intervjupersonen sa det. Siden jeg og intervjuperson hadde en virkelig samtale hvor ulike temaer gikk litt om hverandre, kan utfordringen bli at sitatene blir tatt ut av kontekst. Utfordringen med tematisert analyse kan også være at helheten i intervjuet forsvinner, og intervjupersonen kan føle seg litt fremmed i det hele. Det positive kan være at intervjupersonen ser at andre forteller noe av det samme.

Jeg hadde en lang transkriberingsprosess, som gjorde at jeg ble godt kjent med stoffet, og etter den forholdt jeg meg i utgangspunktet til den skriftlige teksten.

I min forskning har jeg hatt både en deduktiv og et induktiv tilnærming. Deduktiv på den måten at jeg har hatt en teori jeg ser mitt materiale i lys av. Induktiv på den måten at jeg har utviklet ny teori. Stedet mellom disse tilnærmingen kalles abduksjon (Taagard 2012, s. 198).

En refleksjon jeg har gjort meg i prosessen, er hvem sin mening som kommer fram i analysen. Er det intervjupersonens, eller er det min egen? Jeg har tatt ut temaene jeg mener er viktige, og jeg tolker (Kvale et.al, 2012, s 224). Som forsker har jeg reflektert rundt makten jeg har, ved at det er jeg som fortolker og diskuterer med teksten etter at intervjuene er ferdig.

3.4 Forskningsprosessen, metodiske og etiske overveielser underveis

Jeg ønsket å finne ut av hvordan ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon. For å finne ut av det, ønsket jeg å finne teori som passet til temaet, noe som også kunne passe inn i diakonal tradisjon. Jeg leste Marianne Rodriguez Nygaard sin avhandling, hvor hun blant annet konkluderte med at diakoner kan bli sett på som grensekryssere. Hun refererte til Akkerman og Bakker (2011). Akkerman og Bakker sin litteraturstudie mente jeg var relevant, fordi grenseobjekter og personer som krysset grenser stemte med det jeg ville studere. De brukte definisjonen om grenseobjekter til Star og Griesemer 1989. Med bakgrunn i teorien fra disse to studiene, og min kunnskap innen diakonifaget, laget jeg en intervjuguide inspirert av Kvale og Brinkmann 2009, s. 145. Etter at intervjuguiden var laget, søkte jeg NSD (Norsk Senter for Forskningsdata) om tillatelse til prosjektet. Jeg skulle ikke intervju ungdom som benytter seg av tilbudet, bare voksne personer som arbeider i feltet. Siden jeg skulle benytte meg av båndopptaker, måtte dette prosjektet søkes om. Det tok lang tid før jeg fikk svar. Da fikk jeg tid til å sette meg inn i teorien, og gjøre meg bedre kjent med hva jeg ønsket å finne ut av. Jeg brukte NSD sin mal for samtykke, hvor jeg informerte om hva dette prosjektet gikk ut på, hvilke rettigheter intervjupersonene har knyttet til anonymitet, hvordan jeg skal behandle båndopptak, og at de når som helst kan trekke seg fra forskningen. Denne informasjonen fikk de i starten av intervjuet. Slik skrev de under på det som kalles informert samtykke (Thaagard, 2013, s.26-27).

Jeg kunne ha valgt å observere et ressursgruppemøte for å se hvordan samarbeidet foregår i praksis. Da hadde jeg fått en bredere kunnskap om samarbeidet dem imellom. Dette ble for omfattende, siden tiden jeg hadde til disposisjon ikke strakk til.

Jeg gjorde en vurdering på at mine intervjupersoner og beliggenhet skulle være helt anonymt. Hovedgrunnen er at det ikke er mange tilknyttet dette tiltaket spesielt. Dersom jeg hadde oppgitt stedet og gitt personene sine egentlige titler, ville det vært mulig å forstå hvem de er. Da jeg hadde transkribert intervjuene, gav jeg dem dette på mail, for at de skulle få lov til å kommentere. I Kvale og Brinkmann (2012, s. 91), tas dette opp som en potensiell måte å krenke intervjupersonene på, fordi forskeren glemmer at det muntlige språket er helt annerledes enn det skriftlige. I mitt tilfelle, hvor jeg ikke forsket på sårbare personer og hvor jeg som forsker også framsto noe uerfaren, valgte jeg å sende det. Jeg ønsket en tilbakemelding på om det var noe de ønsket å utdype, og om det var noe de ikke ville at skulle med. Spesielt var dette med

tanke på to av intervjuene som jeg opplevde var litt korte. Jeg gav ettertrykkelig beskjed om at språket som det sto, var muntlig, og sitatene jeg skulle benytte i oppgaven, ville bli gjort mer leselige. I intervjuet med en av personene, ble det eksplisitt sagt om ett av temaene vi tok opp at dette måtte være anonymt. Derfor har jeg dobbeltsjekket med denne intervjupersonen at informasjonen er godkjent.

I analysen er sitatene fra intervjuene ordrette sitatet så langt det lar seg gjøre, men jeg har tatt bort småord som kan oppfattes forstyrrende når det leses. Dette er ord som «eh», «ikkesant», «liksom» «osv» (Kvale et.al., 2009, s. 193). Noen av sitatene jeg mente var viktige å ha med, var utfordrende å lese på grunn av det muntlige språket. Dette kan være fordi personer blir engasjert, og da brukes mange ord og forklaringer. Når jeg har tatt med slike sitater hvor tankerekken er lang, og derfor kuttet ned, er dette markert med [...]. Jeg har gjennom hele prosessen vært opptatt av å få fram den samme meningen som intervjupersonen uttrykte. De personene som ønsket det, kunne få sitatsjekk fra det jeg ønsket å ta med. Ingen så på det som nødvendig.

I ettertid har jeg tenkt at jeg kanskje har vært litt for sensitiv i forhold til å ivareta mine intervjupersoner. For eksempel er det ikke sikkert jeg ved en ny mulighet hadde sendt dem transkriberingen slik jeg gjorde. Jeg kunne faktisk ha risikert å krenke, eller fått tilbakemeldinger på at «det var ikke det jeg mente». Hvordan kan vi egentlig forstå at vi har kommet fram til felles forståelse av hverandre? I hermeneutikken går forståelse i en sirkel, og det kunne blitt komplisert dersom noen av mine intervjupersoner faktisk var uenige i om jeg hadde forstått dem (ibid, s. 219). Derfor kunne mine valg ført til at jeg som forsker måtte bruke mer tid enn jeg har på en masteroppgave i diakoni. Hadde jeg gjort dette på nytt, ville jeg nok tatt noen andre valg. Men på den annen side har jeg vært åpen mot mine intervjupersoner og invitert dem til å komme med synspunkter også i ettertid. På denne måten mener jeg at jeg har gitt intervjupersonene mulighet til å trekke seg underveis i studien, slik det står i samtykkeerklæringen fra NSD.

I kvalitativ forskning er personligheten til forskeren framtrædende (Kvale, et.al., s 92). Hvordan intervjuer blir gjort og hvordan intervjupersonene blir ivaretatt handler om personlighet og hvor trygg forskeren er. Man kan havne i mange fallgruver. Jeg har forsøkt å ha fokus på hvordan jeg kan få intervjupersonene til å framstå slik det faktisk er og hatt noen refleksjoner rundt det.

Men en fallgrube kan også være å framstå for sensitiv og for fokusert på intervjupersonens oppfatninger, og glemme at min egen tolkning er vel så viktig.

Dette fører meg inn på andre utfordringer jeg som forsker har hatt. I vitenskapelig forskning foregår en diskusjon om hvilken kunnskap om feltet en forsker bør ha for å oppnå best mulig resultater. Er det kun de som kjenner og har kjennskap til feltet, *innsider*, som gjør kvalitetsforskning? Eller har de best forutsetninger de som ikke har kunnskap og kjenner feltet, *outsider*? Utfordringen for en innsider kan være at de overser spørsmål fordi de selv ser på det som åpenbare, og dermed går mye nyttig informasjon tapt. I tillegg så kan det være en fare å bli for å bli for involvert og subjektiv i relasjonen til intervjupersonene. Utfordringen for en outsider derimot, er at de ikke forstår konteksten, og dermed misforstår intervjupersonene (Hammersley et.al 2007, s. 86-87). I min forskning har jeg opplevd å være både innsider og outsider. Dette kan ha hatt konsekvenser for forskningen. Dette ble klart for meg da jeg skulle høre på opptakene, og merket hvilke av intervjuene jeg hørte jeg var sikker, og hvor jeg hørte jeg nølte. I tillegg oppdaget jeg at jeg og en av politiinformantene hadde snakket forbi hverandre. Det oppdaget jeg ikke før jeg holdt på med analyseprosessen. Jeg spurte for eksempel om det forelå noen form for kontrakt mellom dem. Det jeg mente da, var mellom ungdom og politi. Det jeg forsto i etterkant var at han svarte på om politi og samtaletilbudet hadde kontrakt, hvorpå han svarte nei. Dette er eksempel på potensielle feilkilder. Potensialet for at det er flere sånne feilkilder er stor. Det er ikke alltid man forstår hverandre, selv om man tror det. Intervjuere forstår ikke fult ut. I kvalitativt intervju skapes kunnskapen sammen mellom intervjuer og intervjuperson (Kvale et.al., 2012, s 37). Etter at intervjuet er gjort, fortsetter forskeren denne prosessen av å skape mening.

Gjennom hele prosessen har jeg vært bevisst på at det kan være en utfordring å være kjent med miljøet jeg forsker på. Derfor valgte jeg å ha en lik intervjuguide for alle, og jeg stilte spørsmål som for meg virket åpenbare (Thaagard, 2013, s.86) Jeg valgte også å bruke en teori som var helt ukjent for meg, slik at jeg kunne få en distanse til intervjupersonene og se på samarbeidet ut i fra en teori om grenseobjekter. Dette førte til at jeg oppfattet tiltaket og deres tanker rundt samarbeid på en annen måte enn dersom jeg hadde brukt en diakonal teori som var kjent for meg. På denne måten har jeg forsøkt å balansere *innsider* og *outsider*. Jeg stilte spørsmål med bakgrunn i teorien jeg hadde satt meg inn i. En interessant observasjon, var at jeg kjente på

kroppen hvordan det kan oppleves å være en grensekrysser, slik Akkerman og Bakker (2011) beskriver. Jeg beveget meg mellom kjente og ukjente territorier.

3.5 Studiens pålitelighet

Jeg har fordeler med å kjenne til miljøet jeg studerer, men det har også noen utfordringer. For meg har det vært viktig å være pålitelig og også vise hva som kan være utfordrende. Jeg mener at resultatet har relabilitet, altså at den er pålitelig (Taagard 2013, s 193). Jeg har gjort studien mest mulig transparent for leseren. Med hensyn til validitet, som viser til om tolkningene av resultatene er gyldige i forhold til den virkeligheten jeg har studert (Taagard 2013, s 204), er min oppfatning at den er valid. Dette er en masteroppgave, og jeg er en fersk forsker, likevel mener jeg at funnene i min oppgave kan overføres, ekstern validitet, til andre sammenhenger (Ibid, s. 205). Som nevnt i innledningen har jeg lest en kvalitativ studie om tverrfaglig samarbeid. Denne viste også til noen av de samme resultatene som jeg har funnet når det gjelder forutsetninger for samarbeid.

4 Analyse

For å svare på delspørsmål 1, *Hvordan beskriver politi, vekter og ungdomsdiakon møtepunktene mellom dem*, vil jeg anvende de fire kategoriene hos Star og Griesmer, repositories, ideal type, coincident og standariced, som et analyseverktøy. Det har vært en krevende prosess å sette mine funn inn i kategorier, fordi de kan overlappe hverandre. Jeg har intervjuet personer fra deres eget hverdagsliv i jobben, og ofte kan ikke menneskers opplevelser skjematiseres. Det er alltid en bevegelse, og oppfatninger av hvilken kategori de skal plasseres i kan være ulik. Star og Griesmer (89 s.410) sa selv at kategoriene ikke er uttømmende men være en hjelp til å forstå. I analysen har slike kategorier noe for seg, derfor anvender jeg dem slik jeg mener det er mest hensiktsmessig.

4.1 Repositories

Storsenteret er første grenseobjekt som fra starten av samarbeidet var et viktig knutepunkt. Star og Griesmer (89, s.410) sier repositories er hauger med objekter personer kan benytte seg av innenfor en grense uten at grenseobjektet forandrer seg, på tross av om personer tar elementer ut av det eller putter nye elementer inn.

Knutepunktet var viktig fordi mange unge oppholder seg der. Storsenteret er et sted med fysiske grenser og inneholder flere forskjellige elementer. Personene som befinner seg på et kjøpesenter, gjør det av ulike årsaker.

De unge brukte senteret til et sted å «henge», noe ungdomsdiakonen også hadde observert. I følge vekter kunne det være et treffpunkt for slåssing og annen type kriminalitet.

Senteret er vekternenes arbeidsplass, og de fanger opp mye som skjer. Der skal de holde ro og orden, slik at de som bruker senteret skal føle seg trygge. Politiet er også innom senteret med jevne mellomrom for blant annet å ha samtaler med de som begår kriminalitet inne på senteret. Ungdomsdiakon ser på senteret som et aktuelt sted for å møte ungdom de ikke treffer i andre sammenhenger:

Vi ønsket å møte de ungdommene som ikke dukker opp på Ten Sing eller fotballtrening, som trenger noen å snakke med, som ikke fanges opp på samme måte som andre (ungdomsdiakon, Eva)

Diakonens utgangspunkt er hvordan de kan møte de unge som andre ikke møter, og som kanskje også begår småkriminalitet.

Ungdomsdiakonenes tilstedeværelse på senteret kan også ha bidratt til å skape relasjon til både ungdom, politi og vekter. Det mener jeg bekreftes av politiet:

[...] Sånn som jeg husker det, skulle de (samtaletilbudet) felte på og plukke opp de ungdommene som brukte det som en fritidsklubb hvis man kan kalle det det, og komme i prat med dem. Og så utviklet det seg til å bli dette naskeriprojektet (Pål politi)

Senteret var, og er et middel for å samarbeide, altså et grenseobjekt. For ungdomsdiakonene var det fra starten av viktig å være til stede der behovet var, og dette har ført til samarbeid rundt ungdom som stjeler.

Storsenteret er et av de grenseobjektene jeg var usikker på om tilhørte her eller inn under en annen kategori. Mulig andre i en annen kontekst ville satt det inn under *coincident*. Jeg valgte kategorien repositories, fordi det kan sammenlignes med Star og Griesemers eksempel, som er bibliotek. Dette viser meg at kategorier er flytende og ikke satt, og at enkelte ganger passer det inn ett sted, mens i neste øyeblikk ett annet. Kategorien er kanskje ikke avgjørende heller. Det viktige er at senteret er et middel for å forstå hverandre, som igjen resulterer i samarbeid.

4.2 Ideal type

Videre vil jeg se på hva jeg mener passer inn i kategorien *ideal type*. Idealtypen beskriver de grenseobjektene som er overordnet hver og en praksis. Det kan være en type veiviser, men som ikke sier noe helt konkret. Star og Griesemer (89 s 410) sier at disse kan oppfattes som vage, men er en veiviser som ikke sier noe konkret, og som ingen, men alle eier.

4. 2.1 Forebygging og tidlig innsats

Kirken fikk midler til «å bidra med tidlig innsats der det trengs» (Eva og Sara ungdomsdiakoner), i det forebyggende arbeidet i kommunen. «Å bidra med tidlig innsats der det trengs» tolker jeg som det Star og Griesemer kaller en veiviser (ibid). Ut fra mandatet kirken fikk, startet de med kartlegging av behov i lokalsamfunnet. I diakoniplanen står det at diakonien skal være der hvor få eller ingen bryr seg (Kirkerådet, 2008, s. 13), og den vektlegger også hvor viktig det er for diakonal utvikling i lokalsamfunnet og menighet å kartlegge hva behovene er i eget lokalsamfunn.

I den tiden kirken fikk midler, forelå det handlingsplan som het «Sammen for barn og unge» (ungdomsdiakon Eva). Med et slikt mandat i bunn, var det et godt utgangspunkt for å bidra inn i lokalmiljøet. Kanskje er det også større åpenhet for samarbeid i lokalsamfunnet når det ligger en overordnet plan for alle?

Mandatet til å bidra der det trengs har vært under stadig utvikling, naturlig nok. Ungdomsdiakon Sara forteller at samtaletilbudet stadig er i forandring og at samarbeidet rundt dem har utviklet seg over tid. Dette bekrefter at diakoni, som har fått en slik oppgave, er et fleksibelt fagfelt.

Slik jeg ser det, definerer ungdomsdiakonene deres diakoniarbeid gjennom å bidra der det trengs. De er fleksible innenfor sitt område. Samfunnet forandrer seg, og diakonien skal være der hvor behovet er. Hvor behovet er vil alltid forandre seg, derfor skal diakonien være fleksibel, fordi sosiale behov er fleksible (Engel, 2006, s.153). Dette mener jeg kommer fram hos ungdomsdiakonen når hun sier:

Man vet aldri hva man får når man har en såpass åpen [...] funksjon, som det å være ungdomsdiakon i et samtaletilbud, uten at det er noe mer spesifikt enn det. De (ungdommene) kan komme hit med hva som helst, og da vet man aldri helt hva som kommer. (ungdomsdiakon Sara).

Det lå en overordnet kommunal retningslinje, eller veiviser der. Hvordan skulle kirken finne sin vei inn i det forebyggende, uten å gjøre noe som andre allerede tar ansvar for? For å bli inspirert, undersøkte ungdomsdiakon Sara hva som fantes av ungdomsdiakoni ellers i landet. Gjennom det fant hun et ungdomsdiakonalt prosjekt, som nettopp gikk ut på å følge opp ungdom som stjal på et storsenter. Sara har tidligere jobbet som utekontakt i kommunen hun

jobber i nå, og «[...] visste at storsenteret var et sted hvor veldig mange ungdom hang» (Sara). Derfor ble ideen om naskeritiltaket presentert for senteret, for å kartlegge behov der.

4.2.2 Ungdoms psykiske helse

Det ser ut som at mine intervjupersoner har en veiviser til. Jeg mener å se en overordnet ide i lokalsamfunnet, om at det var viktig at flere instanser kom inn i det forebyggende arbeidet i kommunen. Kan det ha vært noen holdninger til at forskjellige fagfelt møter forskjellige unge, som førte til at kirken også ble sett på som aktuell inn i det forebyggende arbeidet? Ungdommens psykiske helse er alle mine informanter tydelig opptatt av. Jeg oppfattet et tydelige engasjement i intervjuene fra både diakoner, vekter og politi når det var snakk om at tyveri er så mye mer enn bare tyveriet. Det er et symptom på noe annet. Slik jeg ser det, er det ungdoms psykiske helse som er grunnlaget for samarbeidet mellom de tre praksisene. Det alle sier, er at det er viktig å fange opp de unge som trenger det. De er alle opptatt av ungdommens beste og hvordan de kan fange opp og være der for dem. Dette bekreftes blant annet hos vekter Espen.

Tyveritiltaket viste seg å på ekstrem kort tid å romme veldig mye, for ofte så er tyverier hos ungdom bare symptomer på et annet problem (vektor Espen)

På hvilken måte utvikles ungdomsdiakoni gjennom møtepunktene? Senteret har vært en arena hvor disse tre praksisene er til stede, og har til felles at de ønsker å følge opp ungdommer som blant annet stjeler. Kommunen la til rette for at kirken kunne bidra med sin diakoni inn i det forebyggende. Diakonien ha hatt en pionerfunksjon opp igjennom tidene (Angell 2009, s. 216). Jeg oppfatter at samarbeidet ut i fra et diakonalt perspektiv er et tydelig eksempel på dette.

4.2.3 Oppsummering Repositories og Ideal type

Senteret er et av utgangspunktene for samarbeidet mellom praksisene. Ungdommer, vekter, politi og ungdomsdiakon har ulike motiver for å være på senteret. Senteret går inn i kategorien repositories fordi det inneholder hauger av objekter (gjennom butikker, restauranter o.l) som folk kan benytte seg av. Grenseobjekts kategorien Ideal type, inneholder det som kan ses på

som veiviser for flere, men som ikke sier noe konkret om hva som skal gjøres. Kirken fikk midler til å bidra der det trengs, og en overordnet veiviser var planen «sammen for barn og unge». Jeg synes også å se en overordnet ide om at forskjellige fagfelt må inn å arbeide i det forebyggende for å nå flere ungdommer. Ungdoms psykiske helse er et viktig overordnet mål for samarbeidet.

4.3 Coincident

Videre ser jeg på grenseobjektene som har samme grense, men ulikt innhold. Disse grenseobjektene tilhører kategorien Coincident, sammenfallende grense.

4.3.1 Tyveriltaket

Jeg mener tyveriltaket kan kategoriseres inn her fordi praksisene har klart ulike mandat inn i tiltaket. De tilhører ulike tradisjon og kultur, og dermed har de også forskjellig oppfatning av tyveri som fenomen. Hva jeg mener med det, forklarte jeg i teoridelen under punkt 2. 6. 3. Dette er også bekreftet i intervjuene. Hvordan de har løst ulikt mandat, kommer jeg nærmere inn på under overskriften om roller.

Når en ungdom blir tatt for stjeling, blir vedkommende utestengt fra senteret i 6 måneder, og får tilbud om tyveriltaket. Tiltaket er frivillig å takke ja til, og går ut på at den unge skriver under på en kontrakt. Vedkommende får tilbud om å samtale med en ungdomsdiakon tre til fem ganger, avhengig av sakens alvor. I samtalene reflekterer de over hendelsen og hvordan de kan handle annerledes neste gang de blir fristet til å stjele. På siste samtale går de opp til senteret sammen med ungdomsdiakon og ber om unnskyldning, først til butikksjef. Dersom de har vært i konfliktråd fordi de er over 15 år, går de ikke innom butikksjef. Deretter går de til vekterkontoret for å ha siste samtale og blir ønsket velkommen tilbake til senteret. Eventuell straffesak går parallelt med tyveriltaket.

I min intervjuguide var tyngden av spørsmålene samarbeidet rundt tyveriltaket. Allerede i første intervju, i løpet av noen minutter, blir jeg oppmerksom på at tyveriltaket har bidratt til

mer samarbeid. Dette blir bekreftet i alle intervjuene. Jeg vil komme med noen sitater, og se hvordan ungdomsdiakoni har utviklet seg gjennom dette knutepunktet:

Jeg ble veldig gira på det når jeg begynte, så da sendte vi jo flere og flere til samtaletilbudet generelt. Med andre problemstillinger også. Så jeg bruker samtaletilbudet veldig mye, fordi jeg ser på det som et tiltak på samme måte som andre. Det som er bra, er at de ikke har noe frist, det er ikke sånn tre samtaler så får du ikke komme tilbake igjen. Det er veldig lavterskel. Så er de flinke de som jobber der selvfølgelig. Jeg tenker at de fyller en rolle som ingen andre har da, og er samtalepartnere. Nå vet jeg at de som jobber der er gode på temaer rundt seksualitet [...] jeg sender ungdom som har utfordringer med det. Som har delt bilder (nakenbilder) og sånn. Eller bare ungdommer som trenger noen å prate med som har det litt ugreit (Per politi)

Via samarbeidet med politiet i forhold til tyveriltaket, så bruker de oss veldig, veldig mye, og kanskje en av de instansene i kommunen som henviser aller flest ungdommer også av andre grunner enn at folk har blitt tatt for tyveri, mange overgrepssaker og andre type, ja, bildedelingssaker og diverse (ungdomsdiakon Eva)

Jeg synes samtaletilbudet har vært flinke til å finne sin nisje, og jeg mener absolutt de dekker et tomrom i det kommunale hjelpeapparatet som ikke dekkes av noen andre, eller finnes i de øvrige kommunale tjenestene. (politi Pål)

Tilbudet er annerledes enn de offentlige. Dette kommer intervjupersonene inn på flere ganger, uten at jeg som intervjuer har forsøkt å få dem til å fortelle om det. Jeg har i ettertid tenkt at jeg burde latt dem snakket mer om dette, og stilt dem flere utdypingsspørsmål. Likevel mener jeg det har kommet godt nok fram hos alle mine intervjupersoner at samarbeidet handler om mer enn tyveri. De gir alle uttrykk for at samtaletilbudet er noe som ikke finnes i det øvrige apparatet, og det har lav terskel. For politi Per er fordelene med ungdomsdiakonene at de er fleksible, derfor sender han mange ungdommer dit, også med andre utfordringer enn tyveri. De er gode på å skape relasjon med ungdommene. Et annet sted i intervjuet med politi Per kommer det fram at styrken til ungdomsdiakonene i samtaletilbudet er at de har tid til relasjonsbygging, og «ingen andre» i hjelpeapparatet tar seg tid til dette i dag. Byråkratiet setter en stopper for fleksibilitet og tid. At diakoner i Dnk ikke er knyttet opp til det offentlige og deres lange

saksganger, kan bidra til at de som virkelig har behov for en støtte, kan få det (Haugen 2018 s 104). Ungdomsdiakonenes tid til relasjonsbygging fører til at ungdommen ikke må stresse med å fortelle, men kan ta opp det de vil snakke om i eget tempo. Ungdomstiden er en tid hvor forandring skjer fort, og det å vente på samtaler i flere uker, som ofte kan være tilfelle hos Bup, kan føre til at de unge mister motivasjon. Ungdomsdiakonene forteller at de har med seg *medvandringsperspektivet* i møte med ungdommene. De går sammen et lite eller lenger stykke på veien (Jordheim 2009, s.17). Det handler om å gå ved siden av ungdommen i deres tempo. Ikke gå bak og dytte, eller foran og dra (Kirkerådet 2008).

Politi Pål bekrefter annerledesheten flere ganger i sitt intervju, hvor han ser at de dekker et tomrom. Det er tydelig at for politiet er det en fordel å kunne ha et sted hvor ungdommene kan komme raskt, mens de er motiverte for å ha samtaler om sin livssituasjon.

Ungdomsdiakonenes visjon med samtalene, er å ha lav terskel og fokus på relasjon gjennom å anerkjenne ungdommen og se mennesket bak handlingen. De ønsker også å vise de unge at de faktisk har tid til dem. Dette er et perspektiv de samarbeidende instansene verdsetter.

Vekter Espen forteller at ungdomsdiakonene følger opp på en måte som øvrig hjelpeapparat ikke har tid til. Han sier at dersom det for eksempel avdekkes at en ungdom er utsatt for utfordringer rundt temaer som ungdomsdiakonene ikke har kunnskap om, skaffer de seg kunnskap om disse temaene. Disse temaene kan være alvorlige. Det kan blant annet være vold, overgrep og tvangsgiftet. De som stjeler, er ofte ungdommer som sliter hjemme, på skolen, eller har utfordringer fordi de er minoriteter. Det viser seg at de tyngste sakene ungdomsdiakonene får, er gjennom tyveriltaket. Bare på grunn av et «filletyveri», eller noe så bagatellmessig som et tyveri, som viser seg å være et symptom på et enda større problem. Ungdomsdiakon Sara forteller at noen ganger kommer de ikke så langt som å snakke om tyveriet i samtalene. Grunnen til det, er at det «velter ut med andre problemer ungdommen sliter med». På grunn av tyveriltaket og kontrakten, som også er et samtykke for opphevelse av taushetsplikten, kan partene snakke sammen om hvorfor denne ikke ungdommen fikk fullført tyveriltaket på senteret. De måtte rett og slett ta tak i noe annet i ungdommens liv først. Dette bekreftes av ungdomsdiakon Sara:

Sara: Noen ganger kan første samtale begynne med å handle om noe helt annet som er kjempe alvorlig. Og da glemmer vi stjelingen, for å være helt ærlig. Da ender det

plutselig med at vi må reise på barnevernvakta den dagen, for da er det akutt. Stjelingen det var et uttrykk for å bli sett av en voksen, også er hele historien mye mer dramatisk. Så vi har jo noen saker hvor den stjelingen aldri nevnt igjen [...] fordi det ble plutselig en barnevernssak i stedet.

Intervjuer: Hva sier samarbeidspartnerne når det ikke blir sånn som dere hadde tenkt?

Sara: Nei, da tenker de: Ah, så bra at det blei fanget opp! De har samme tanken om at hele poenget er å finne ut av hva som er grunnen til at de stjeler.

De ønsker å møte ungdom bak stjelingen. Ungdomsdiakonene praktiserer det å møte den unge der den er og viser den fleksibiliteten som politiet og vekterne viser til i deres intervjuer.

Ungdomsdiakon Sara forteller at praksisene har et felles mål. Det var noe jeg også ønsket skulle komme fram i intervjuene. I forskningen til Star og Griesemer, er felles mål en avgjørende faktor for samarbeidet. Likevel har de ulike motiver for dette felles målet (Star og Griesemer 89, s. 408). Det kunne tenkes at praksisene har ulikt mål med tyveriltaket, eller ulike motiver for samme målet. Hva tenker mine intervjupersoner om hva som er de andre praksisenes mål? Ungdomsdiakonien sier dette om hva målet er:

For vår del handler det bare om å gi ungdommen en mulighet til å bli møtt av en voksen som ser de bak den handlingen, og at de skal oppleve at de er ikke noe mindre verdt, selv om de har gjort noe ulovlig[...] Så er det jo den siste samtalen, hvor vi følger dem opp på senteret hvor de skal be butikksjefen om unnskyldning [...] på den måten de selv ønsker (ungdomsdiakon Eva).

Målet til samtaletilbudet er nok at ungdommene skal bli sett for den de er, uavhengig av adferd: Rett og slett. [...]. De har en problematisk adferd ved at de har stjålet, og systemene gjør kanskje at ungdommene opplever at de bare er et problem ved at de får en anmeldelse og beskjed om å skjerpe seg. Jeg er interessert i hvordan det er å være dem, og spør dem om det. Det å anerkjenne dem er målet vårt (Ungdomsdiakon Sara).

Det ser ut som at ungdomsdiakonene ser på tyveriltaket som en mulighet til å være der hvor ingen andre er. De ser ungdommene som fra samfunnets side, kan bli sett på som uforskammede og kriminelle fordi de stjeler fra andre. De ønsker at ungdommene skal få mulighet til å vise

hvem de er, og ha en mulighet til å gå i sitt tempo i oppgjøret med senteret. Slik jeg ser dette, forkynner diakonene evangeliet uten ord. De er tilstede gjennom å vise det noen ville kalle «ufortjent nestekjærlighet».

Jeg spør om «å møte ungdommen bak handlingen» også er målet til politi og vektere. Ungdomsdiakon Sara svarer at de egentlig ikke er så langt fra hverandre, men at de praktiserer det ulikt på grunn av ulike roller. I intervjuene med ungdomsdiakon Eva, sier hun at ungdommenes beste er deres mål. Det er nok et felles mål at de alle sammen har det uten at de spesifikt har uttalt det som et mål for tyveriltaket. Det var et interessant funn, for dette er et tema som går igjen hos alle fem intervjupersoner. Jeg kommer tilbake til dette under overskriften *roller*.

Jeg mener at tyveriltaket er et grenseobjekt som ungdommen også forholder seg til. Tyveriltaket er et middel for at ungdomsdiakon og ungdom skal komme i kontakt med hverandre. I tillegg har de antakelig ulik oppfatning av det. Det er ikke sikkert ungdommer har samme tankene om tyveriltaket som ungdomsdiakonene har. Jeg vil tro at flere ungdommer tar imot dette tilbudet fordi det er en «gulrot» for å slippe lang utestengelse. Så kan det være at de etter hvert ser at disse samtaleene i seg selv, hvor de kunne reflektere rundt deres handling, var gode å ha.

Min tanke var at målet for tyveriltaket var at ungdommen skulle si unnskyld, ta ansvar for det de har gjort og starte på nytt. Slik jeg ser det i etterkant av intervjuene, er det også et mål at ungdommen skal oppleve seg møtt bak handlingen. Det interessante er at politiet og vektere også gir uttrykk for det samme. Politi Per bekrefter:

Målet med tyveriltaket er at man går å sier unnskyld, men også det å fange opp. For disse som begynner å stjele tidlig, har jo ofte andre utfordringer. Det er en grunn til at de stjeler, og det er de (ungdomsdiakonene) veldig gode til å fange opp på samtaletilbudet. Enten det er det at det er press i vennegjengen, eller at man har det kipt hjemme da.

Å *fange opp*, kommer fram flere ganger gjennom intervjuene. Det er viktig for politiet å vite at noen har mulighet og tid til disse samtaleene, fordi politiet må prioritere saker som er grovere enn «små filletyveri». Det kan føre til at ungdommer som kunne fått hjelp tidlig, ikke blir tatt

tilstrekkelig på alvor og større problem utvikles. Et politi sa til meg en gang at ungdom som begår store kriminelle handlinger, har i de fleste tilfellene et lite tyveri som første gangs kriminalitet på rullebladet. Derfor tror jeg politiet i dette tilfellet setter så stor pris på at det finnes et sånn tilbud, fordi det kan forebygge eskalerende kriminalitet.

4.3.2 Oppgjøret med storsenteret

En del av tyveriltaket, er at ungdommen går til butikksjefen for å si unnskyld. Dette ønsket jeg å undersøke nærmere, fordi jeg hadde en forforståelse av at det kunne være et tema praksisene så ulikt på. Dette er et grenseobjekt mellom praksisene, som jeg vil plassere i denne kategorien.

Jeg vil trekke fram en erfaring jeg fikk i intervjuet med politi Pål:

Intervjuer: -Har du noen tanker om det å si unnskyld [...]. Hva tenker du om det? Er det noe poeng i å.... hvorfor gjør de det?

Politi Pål: Altså, det handler vel om restore to justice og den tanken der, at man skal gjenopprette og få i gang en refleksjon hos ungdommene rundt det de har gjort. Så jeg tror absolutt det har noe for seg, at gjerningsmannen og offer, hvis du kan kalle det det da, møtes (politi Pål).

Her var intervjuet preget av mitt ønske om å få ut informasjon om spesifikke spørsmål, og jeg var litt usikker i måten jeg ordla meg på. Dette kan være fordi jeg er en outsider, og ikke kjenner for eksempel politiets fagtermer (Hammersley et al., 2007, s. 86-87). Da jeg etter hvert har hørt og lest igjennom intervjuene, ser jeg at jeg skulle ha undersøkt nærmere han tanker rundt offer og gjerningsmann. Han sier: «Hvis du kan kalle det det da». Det oppfatter jeg at kan ha mange underlag av mening. Her har nok politiet flere tanker om hvem som er den krenkede. Ser jeg dette utsagnet for seg selv, ut i fra et politiperspektiv, ser det ut som at butikksjefen er krenket og ungdom er gjerningsmann. Likevel tolker jeg at politiets utsagn har flere sider. Ungdomsdiakonene sier at de jobber under pilaren «kamp for rettferdighet», og at det er viktig å stå opp for de som får sitt menneskeverd krenket. I deres øyne har ungdommene som stjeler, ofte fått sitt menneskeverd krenket. Jeg skal ikke gå dypere inn i denne diskusjonen, men det

viser hvor komplekst synet er på hvem som er krenket og hvem som krenker. Ofte kan man, i et og samme tilfelle, være begge deler.

Vekter Espen, opplever den siste delen av *oppgjøret* som veldig sterkt og kaller det et stort vendepunkt:

[...] også er det rett og slett den litt gode gammeldagse avstraffelsen, hvor du må stå for det du har gjort, kikke den butikksjefen du har stjålet fra inn i øynene, å si unnskyld for at jeg stjal fra deg[...] Men når de kommer inn til oss, så opplever vi at de sier: «[...] *Dette har jeg gruet meg så til [...]og det gikk så mye lettere enn jeg hadde trodd. Jeg føler meg så vel etter at jeg har fått sagt unnskyld*». Det er vendepunktet! De får liksom en bør av skuldrene sine. Ja det gjør de virkelig.

Vekter Espen forteller også at ungdommen har et helt annet perspektiv på handlingen sin fra dagen de blir tatt, og til de kommer igjen på siste samtalen. De viser at de har forstått at det de gjorde var galt. Han ser at samtalene med ungdomsdiakonene har hatt effekt. Jeg ser også dette i intervjuet med diakon Sara, hvor hun forteller at når ungdommene blir tatt, går de i forsvar. Når de blir tatt, er de i en stresset situasjon. De vil helst forsvare seg. I samtaler med ungdomsdiakonene trenger de ikke det. De kan få hjelp til å se seg selv, og kanskje også få hjelp til å forberede seg og til å gjøre opp for seg.

Noe av det samme snakker ungdomsdiakon Eva om. Hun forteller sin versjon av siste møtet:

«[...]Det er to helt forskjellige ungdommer man møter før man går opp på senteret, og den ungdommen man tar med seg ut derfra [...] De ber først om unnskyldning i en butikk, og opplever at det gikk bra. Vi har trygget dem på forhånd om at de vet at vi kommer [...] De er godt forberedt. Så går det første møtet bra, «*butikksjef tok imot unnskyldningen min*» [...] Så går vi til neste butikk, og får samme beskjed. Og bare etter det, er de litt mer rakrygget. Så kommer vi inn til vekteren, som har ansvar for dette på senteret, og er veldig god på å si til alle som er innom han; «*Takk for at du har gjort opp for deg på en ordentlig måte, dette står det stor respekt av*». Jeg tror at de får en sann oppreisning i det her, at de får en opplevelse av at de; «*okay jeg tok et dumt valg akkurat den dagen, jeg gjorde noe jeg ikke burde ha gjort, men det går an å gjøre opp for seg igjen*». De får tro på å bli tilgitt da. (ungdomsdiakon Eva)

Her er det en forandring fra de går inn på senteret for å møte butikksjefene, til de kommer inn til vekterne. Ungdommene opplever å bli mottatt av butikksjefen på en god måte, framfor å bli utsatt for en moralpreken som nok mange ungdommer frykter. Det er mulig ungdommene har opplevd anerkjennelse for den de er, og at det er derfor ungdommene ikke opplever moralpreken, men tilgivelse. Sitatet over viser også at ungdomsdiakonene har tid i møte med ungdommene. De har tydelig forberedt seg godt på forhånd slik at ungdommene vet hva de kan forvente seg på senteret. Butikksjefene har også forberedt seg på at ungdommene kommer. Dette gjør ungdommene trygge. I intervjuet med ungdomsdiakon Sara, kommer det fram at ungdommene gruer seg, og kanskje ikke sover natten før:

Det er så mye skam, det å innrømme noe man har gjort. Det er jo utrolig store følelser det er snakk om her. Så [...] det å tørre å face de følelsene for dem, det er jo noe jeg beundrer enormt. Når jeg ser hvor utrolig tøffe de er, som faktisk tar ansvar for det de har gjort, selv om [...] det kan være de minste tyverisakene. Men der også; det er så tøft å gå å face et voksent menneske med at: «*jeg dreit meg ut*», og samtidig når jeg ser lettelsen etterpå [...]10 kg lettere. Det å se hvor stolte de kan være av seg selv, og at de står oppreist. At de har tatt ansvar selv, og tilgitt seg selv, og satt en strek. Det er gull verdt. (ungdomsdiakon Sara)

Ungdomsdiakonene har en kirkelig utdanning, og det virker som om de har hatt grundige refleksjoner om hva avslutningen på senteret innebærer. De forteller at ut i fra en kirkelig kontekst, er det som skjer mellom ungdom, butikksjef og senter, en forsoning.

I intervjuet med ungdomsdiakon Sara, spør jeg om tankene rundt unnskyld, fordi det har blitt sagt at det ikke er et mål.

Forsoningsarbeidet og opplevelsen det er å bli tilgitt, skal man ikke undergrave. Det blir på en måte feil å si at det ikke er noe mål. Det er klart opplevelsen av å gjøre opp for seg er veldig virkningsfullt for alle mennesker, uansett hva man har gjort. Det å få begynt på nytt, og å slippe å bære med seg noe som kanskje ikke har vært så all right, må vi anerkjenne. Det er bra at ungdommen får mulighet til å si unnskyld, når vi ser hvor stor effekt det har for dem. (ungdomsdiakon Sara)

For ungdommen kan det virke godt å få sagt unnskyld og få tilgivelse av den andre, men også det å tilgi seg selv å starte på nytt. For diakonien, er forsoningsarbeid et viktig aspekt. «Diakoni i kontekst» (LWF 2011, s 44-45), forteller om forsoningens diakoni. Dette handler om forsoning med Gud og med hverandre. Det har blitt fortalt gjennom intervjuene at ungdommene som stjeler, ofte har det vanskelig. At ungdommene kan fortelle i trygge omgivelser om vonde opplevelser de har hatt, og føle seg anerkjent og tatt på alvor, kan føre til et forsoningsarbeid. Dette forsoningsarbeidet handler ikke bare å si unnskyld til butikksjef, men også starte en prosess knyttet til deres andre vonde opplevelser som var årsaken til stjelingen. Jeg mener at dette bekreftes i blant annet i dette sitatet:

Og når ungdommene kommer hit, og det handler om en voldtekt som er ubearbeidet, så er det kanskje litt viktigere å få hjelp med det, og slippe å bære på det selv. Ofte er det der kjernen ligger i hvorfor de har stjålet. De må bare få ut litt adrenalin.
(ungdomsdiakon Eva)

4.3.3 Livssyn

En erfaring jeg har gjort i analysen, er bevegelsen som foregår mellom praksisene. Samarbeid i opprettelsen av grenseobjekter, forutsetter tillit, kommunikasjon og relasjon. Dette fører til opprettelse av nye grenseobjekter, og hele prosessen er sirkulær. Dette fikk jeg bekreftet da politi og ungdomsdiakon sier at de samarbeider om andre felt enn tyveri. Jeg vil videre begrunne at samarbeidet kan føre til at livssyn blir et grenseobjekt. Kanskje er det et grenseobjekt allerede? I intervjuguiden, var et av forskerspørsmålene mine å se om det var noen grenser som var for markante til at samarbeidet kunne fungere optimalt. Akkerman og Bakker (2011, s.146), sier at ulikheter må diskuteres og møtes. Min tanke var å se hvordan de ulike partene forholdt seg til forholdt seg til tro og livssyn og hvordan de kommuniserte rundt dette i samarbeidet.

Livssyn kan føre til at samarbeidspartnere begrenser mulighetene for samarbeid, fordi offentlig sosialt arbeid skal være livssynsnøytralt. Ungdomsdiakonene er ikke livssynsnøytrale. Det bekreftes av ungdomsdiakon:

[...]fordi det kan aldri bli et livssynsnøytralt møte å møte samtaletilbudet. Samtaletilbudet er gjennomsyret av kristne verdier, samtidig som vi ikke har noen

forkynnende funksjon i jobben vår. Vi er opptatt av å møte mennesker med nestekjærlighet og respekt og anerkjennelse. (ungdomsdiakon Eva)

Min påstand er at samarbeidspartnerne må forholde seg til at ungdomsdiakonene ikke er livssynsøytrale dersom samarbeid skal være mulig i tillegg til at ungdomsdiakonene skal beholde sin diakonale identitet. For at samarbeidet skal være mulig, er det avgjørende for politiet at samtaletilbudet ikke driver med misjonering, noe ungdomsdiakonene er bevisst på at de ikke skal gjøre. Likevel er politiet bevisste på at ungdommene skal vite at ungdomsdiakonene er ansatt i kirka og hva det innebærer, og at dersom ungdommene er eksistensielt søkende skal også dette møtes i samtalen. Dette bekreftes blant annet i sitatene til politi Pål og Per:

Men den tilliten måtte jo bygges opp, slik at vi også ble trygge på at dette ikke var noe misjonering og fokus på den biten av kristendommen da [...]og det tror jeg er en viktig del av det. I alle fall hvis vi skal kunne gå god for det og spille det inn som et alternativ til også de som ikke er kristne da (politi Pål).

Ja, for det de har sagt til meg, og jeg stoler jo på dem, er at hvis ungdommene tar det opp (tro) så snakker de om det, og hvis ikke så er det ikke det som er temaet. (politi Per).Slik jeg ser det, har ikke tro og livssyn ført til at samarbeidet har begrenset seg. Vekter Espen er selv ikke skeptisk til samarbeidet, og lar ikke tro og livssyn begrense mulighetene for samarbeidet. Men han forteller om at han var skeptisk til hvordan det skulle formidles i oppstarten av tyveriltaket.:

Når samtaletilbudet startet, var jeg litt skeptisk, for jeg tenkte; hvordan skal et senter som i utgangspunktet er politisk og trosnøytrale kunne samarbeide med kirken? Hvordan skal vi formidle dette til akkurat denne målgruppen, som kanskje synes det er vanskelig å ta imot tro og som ikke synes det er så tøft å si at de er troende. Så jeg var ikke negativ, jeg var veldig positiv til at vi skulle få et samarbeid, men jeg var usikker på hvordan vi skulle klare å formidle det, å få de med oss (vekter Espen).

Et interessant funn er at de jeg har intervjuet, ikke er negative til å samarbeide med noen som har en livssynsforankring. Likevel synes deg det implisitt kom fram at det ikke alltid er like

enkelt i møte med andre i det offentlige hjelpeapparatet. Dette mener jeg blant annet kommer fram hos politi Per

Jeg tror det er en utforing dersom du velger å se på det som en utfordring. Jeg selv er jeg ikke kristen [...] eller religiøs, og jeg ser faktisk ikke noen utfordringer med det, fordi jeg kjenner de som jobber der som gode mennesker og samtalepartnere [...] Jeg har som sagt også sendt flere muslimske ungdommer som går til samtaler der også. Så jeg tenker at de er bra mennesker og gode til å snakke med ungdom. Det er sånn jeg vil definere det. Jeg ser ingen utfordringer med det. Jeg mener som sagt at de skulle være i de gruppene også. De møtene».

Når dette ble et tema, var det tydelig at politi Per ble engasjert og mente at ungdomsdiakonene burde være med i felles møter som aktører i det offentlige inviterer til, fordi de møter så mange av de samme ungdommene.

Når dette er sagt, synes jeg å se at tro og livssyn kan være et nytt samarbeidsområde, i alle fall for vekter og ungdomsdiakon. De forteller at det kan være en utfordring med tro og livssyn knyttet opp imot enkelte som er ateister eller tilhører en annen religion enn kirkas. Spesielt i møte med foreldrene.

Men vi vet at det har vært utfordrende for noen av vekterne å få foreldre til å godkjenne og signere kontrakten. Kanskje fordi de er muslimer, eller tilhører en annen religion, og er redd for hva vi som kirke skal si eller gjøre i møte med deres ungdommer. (ungdomsdiakon Eva)

Det interessante, er at i de tilfellene hvor ungdommer og foreldre ikke tar imot tilbudet, lar vekter og diakon ikke det stoppe samarbeidet mellom dem, men de jobber for å nå ut til denne gruppen også:

Vi har snakket om mulighetene for å samarbeide med en imam. Hvis det kunne stått på logoen, hadde vi kanskje fanget opp flere? Vi har ikke kommet lenger med det, for det utfordrende er at vi må få tak i en imam som vi også har en god relasjon og tillit til [...] Vi har noen tanker om å videreutvikle det på et vis, for å favne enda bredere, for de fortjener å bli sett de også på samme måte som alle andre (ungdomsdiakon Sara).

Vekter Espen forteller også om at det kunne vært positivt å samarbeide med en tredje part for å nå enda breiere, fordi det er ikke alle i målgruppen som skriver kontrakt og det kan blant annet være på grunn av kirkeforankring.

Selv om de kan se at det er utfordringer knyttet til religion, formidler alle at det absolutt er ungdommer fra andre kulturer og religioner som kommer til samtaletilbudet både generelt og tyveriltaket spesielt. Noen ganger kan ungdommene som har en annen tro enn den kristne, føle at de blir forstått av diakonene. Grunnen, tror jeg, er at de forstår hva det å tro innebærer. Dette finner jeg bekreftet hos vekter Espen:

Vi prøver å vokte oss for at de ikke skal føle det som et press at de må samarbeider med kirka [...] Men vi opplever at minoritetsfamilier ofte er positive til å samarbeide med tro og livssynssamfunn, fordi de identifiserer seg med det å tro. Men er de veldig religiøse, så er det helt uaktuelt for dem å samarbeide med kirka. (vekker Espen)

De ungdommene som ikke kan ta imot samtaler på grunn av kirkeforankringen, ønsker vekter og ungdomsdiakon at skal få et tilbud. «*De fortjener å bli sett de også*» (ungdomsdiakon Sara). Vekter sier i intervjuet, at det er mulig at en nøytral instans kunne nådd de som ikke tar imot tilbudet på grunn av religiøs forankring.

Altså jeg tenker i utgangspunktet at en nøytral part kunne gjort en like god jobb hvis det hadde finnes et lavterskeltilbud som hadde tid, hjerte og mulighet til å sette seg ned å ta for seg tyverisaker, vel viten om at det kunne bli mye mer omfattende enn bare tyverier [...] For meg er det helt utenkelig å ikke skulle ha med meg samtaletilbudet, og jeg anbefaler alltid dem i møter med andre kjøpesenter. (vekker Espen)

Her ser det ut som at enkelte ungdommer synes det er utenkelig å samtale med ungdomsdiakoner fra kirka. Slik jeg tolker det ut ifra flere andre sitater, er det oftest foreldrene som vegrer seg. En nøytral part kunne kanskje nådd flere, likevel kommer det også fram at det kan være utfordrende å finne en nøytral instans med samme hjerte og fleksibilitet som hos ungdomsdiakonene har. Et spørsmål jeg vil stille er: handler dette om at samarbeid er personavhengig og ikke sektoravhengig? Dette spørsmålet lar jeg bli opp til leser å reflektere rundt. Det ble sagt at minoritetsungdom kan oppleve å bli forstått av ungdomsdiakonene fordi de har felles erfaring med å tro på noe. En diakon har en fagkompetanse på å samtale om tro på

en måte som ivaretar den andres tro, noe som kan komme av hvor man er ansatt så vel som troen i seg selv. Dette bekrefter ungdomsdiakon:

Jeg tenker at en kompetanse vi har som skiller seg fra de i de kommunale instansene, som handler om det med åndelighet og eksistensialitet. Da jeg jobbet som nyutdannet sosionom på et barnevernskontor, hadde jeg jo ikke den kompetansen i det heletatt, selv om jeg kanskje møtte mange barn og familier som hadde et behov for å snakke om det. Nå sitter jeg kanskje i en annen posisjon, har tatt mer utdanning. Nå kan jeg møte tro på en annen måte enn før. (ungdomsdiakon Eva)

Slik jeg ser det er tro og livssyn et potensielt grenseobjekt. Det er spesielt vektere og ungdomsdiakoner dette temaet har vært relevant, selv om politiet også forteller at han henviser unge muslimer til diakonene. Jeg velger å ha det med inn i kategorien coincident, fordi partene forholder seg til det. Det har en ramme, men ulikt innhold for partene. Det var ikke et grenseobjekt i utgangspunktet, og det er heller ikke sikkert mine intervjupersoner vil være enige i min vurdering. Grunnen til at jeg mener det har blitt et grenseobjekt er fordi det foregår en type dialog rundt hvordan vekter og ungdomsdiakon kan inkludere de som virkelig vegrer seg for å ta imot tilbudet på grunn av trosforankring. Derfor kan det som ikke var et grenseobjekt i utgangspunktet, bli det. Det kan også åpne opp for at flere sosiale praksiser deltar i samarbeidet omkring de unge. På den måten utvikles diakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon.

4.4 Standardized

Jeg skal gå videre til kontrakten, som skrives mellom de involverte partene i tyveriltaket. Selv om kontrakten er en del av tyveriltaket, hører den inn under en annen overskrift. Den er et grenseobjekt som tar form som en metode som samarbeidspartnerne i felleskap har kommet fram til for å kommunisere. Objektet kan også transporteres fra et sted til et annet, og brukes av andre som jobber med tilsvarende oppfølging (Star og Griesemer 98 s 410). I mitt materiale kan jeg se flere tilfeller av dette, altså *standardized*. Først tar jeg for meg kontrakten.

4.4.1 Kontrakt

Når en ungdom blir tatt i å stjele, skriver ungdom, foresatte, ungdomsdiakon, politi og vekter under på en kontrakt. Denne er avgjørende for et godt samarbeid mellom de ulike praksisene. Den forteller hva tyveriltaket innebærer, og gangen i det. Kontrakten opphever taushetsplikten mellom politi, vekter ungdomsdiakon og foresatte.

Kontrakten er et grenseobjekt fordi den viser konkret at den forandres over tid, for å være aktuell (Akkerman et.al. 2011). Eksempel på dette kommer fram hos vekter Espen, som forteller at de tidligere skrev en og samme kontrakt uavhengig av summen de har stjålet for. Noen stjal for 10 kr, andre for 10.000 og fikk akkurat det samme tilbudet om tre samtaler. Årsaken til at kontrakten ble forandret var at det på kort tid hadde vært to gjengangere, noe som var spesielt, fordi det ikke hadde vært gjengangere tidligere. Vekter Espen forteller at de i fellesskap kom fram til at de skulle ha en kontrakt for de som stjeler for mindre enn 2000 kr, hvor de holdt på tre samtaler. De som hadde stjålet for over 2000 kr, eller i veldig mange butikker, fikk fem samtaler.

I kontrakten beskrives også at når de er ferdige med samtaleløpet, og hva det innebærer, kan de komme tilbake på senteret før det har gått 6 måneder.

Espen forteller at når tyveriet anmeldes, krysses det av i en tikkeboks om ungdommen takker ja eller nei til samtaletilbudet. Kontrakten sendes ikke til politiet, men de får beskjed om ungdommen ønsker tilbudet eller ikke. Han forteller også at de jobber for å selge inn kontrakten. Fra senterets side, ser de at ungdommene som går gjennom dette samtaletilbudet, har mindre sjans for å stjele igjen. Det har en forebyggende effekt, og fører til reduksjon av svinn på senteret.

Ungdomsdiakonene mener kontrakten styrker samarbeidet mellom praksisene, fordi taushetsplikten oppheves, og de kan ringe politi og vekter dersom dette fører til at ungdommen får bedre hjelp. Som nevnt tidligere, forteller ungdomsdiakonene hvor viktig det er å anerkjenne den unge bak adferden. Kontrakten og «gulroten», er en måte for ungdomsdiakonene å komme i kontakt med ungdommer som de ellers ikke ville ha støtt på dersom det ikke hadde vært for tyveriltaket. Kanskje ville ingen andre i hjelpeapparatet ha kommet i kontakt med dem heller?

Intervjuer: Ungdommene dere kommer i kontakt med, er de inne i et system fra før?

Espen: Nei. Veldig ofte så er ikke de inne i noe system, de fremstår som flinke, søte, små uskyldige skolejenter som bare har stjålet, og så bare hvelver det ut langt større problemer.

Intervjuer: Dere avdekker noe man ikke ville sett dersom det ikke det hadde vært for dette her?

Espen: Ja.

(vekter Espen)

Kontrakten er et middel for at ungdommene får bedre hjelp og blir fanget opp. Viktig presisjon er at både politi og ungdomsdiakoner uttrykker at de har respekt for hva de deler seg imellom. Informasjonsflyt går mer på generelt nivå og systemene rundt ungdommen. Dersom vekter, politi og senter har ulike oppfatninger rundt ungdommens adferd, kan de snakke om dette, og dermed få et større bilde av hvem ungdommen er. Dette ser jeg tydelig hos ungdomsdiakon Sara:

Hvis politiet allerede vet noe om denne familien eller ungdommen fra tidligere saker, som ikke handler om stjelingen, kan de faktisk gi oss den informasjonen. De kan si: *«Vær klar over at her har det vært noen hendelser før også, så det er veldig viktig at dere får kontakt»*[...]akkurat der merker jeg at vi har det samme målet, fordi politiet ønsker absolutt det beste for disse ungdommene, at de skal føle at de har noen trygge voksne de kan snakke med. Og når de ser flere utfordrende adferdsmønstre, som er registrert hos politiet, så er det enda større grunn til bekymring og da vil politiet si: *«Åh bare ikke gi opp denne ungdommen hvis han ikke kommer første gang»*. Det er fint tenker jeg. (ungdomsdiakon Sara)

Eva sier også noe om kontraktens funksjon:

[...] da samtykker de til at det oppheves en taushetsplikt mellom politiet, vektertjenesten og samtaletilbudet, litt for at vi skal kunne ringe og høre om ungdom har vært inne til avhør. Vi kan oppgi navn, for det må man jo når man spør om sånne ting, så det er jo

for å styrke et samarbeidet, eller få samarbeidet til å fungere rett og slett (ungdomsdiakon Eva)

Kontrakten er et middel for å følge opp, og at ikke ungdommer forsvinner ut av systemet. Det kan virke som om kontrakten er det avgjørende for flyten i samarbeidet rundt tyveriltaket. Den er et av midlene som binder praksisene sammen (Star og Griesemer, 89, s. 410). Taushetsplikten er streng, og noen ganger kan taushetsplikten være et hinder for at spesielt barn får den hjelpen de burde. Dette kan vi kjenne igjen fra sjelesorgen i kirken. Det har blitt fokusert på taushetsplikt de siste årene gjennom informasjonsarbeid fra kirkelige fagforeninger og kirkelig ressurscenter, gjennom blant annet heftet «*Kirkens samtaler med barn og unge*». Likevel er det alltid skjønn knyttet til taushetsplikt, og skal ikke gå på bekostning av at barnet får den hjelpen det trenger. Samtykkeskjema opphever taushetsplikten mellom de som skriver under, og tyverikontrakten fungerer som et samtykkeskjema. Når ungdom og foresatte vet hva de skal igjennom, fordi det står i kontrakten, så kan tiltaket oppleves som grundig.

Kontrakten har ført til utvikling av ungdomsdiakoni. Med kontrakten som utgangspunkt, er det mulig å nå de ungdommene som «forsvinner litt» fordi anmeldelsen blir henlagt ved et annet politikammer enn det lokale. Videre skal jeg forklare hvorfor jeg mener dette. Jeg vil tilføye at jeg forklarer situasjonen med utgangspunkt i min forståelse av hva intervjupersonene sa omkring disse utfordringene. Politiet og ungdomsdiakoner forteller om politireformen som har ført til at anmeldelser blir sendt til et annet politikammer enn tidligere. Før politireformen ble alle anmeldelser sendt til det lokale politihuset, og de gav fortløpende beskjed om når samtaler kunne settes i gang. Etter politireformen har de erfart at flyten går vesentlig dårligere. I enkelte tilfeller hvor gjerningsperson er under 15 år, kan det hende at saken blir henlagt av politiet i et annet sted i distriktet. Dette kan det lokale politiet risikere å ikke få greie på før flere måneder er gått. I flere tilfeller etter politireformen, har samtaletilbudet fått kontrakten fra senteret, mens samarbeidende politi ikke har fått anmeldelsen med avkryssing til godkjenning av samtaletilbud. I disse tilfellene, kan samtaletilbudet ringe politiet og oppgi fullt navn, og spørre om det er mulig å sette i gang samtaler. Reformen har ført til mye venting, men på grunn av kontrakten, har samtaletilbudet mulighet til å ringe politiet så de kan lete opp ungdommen i systemet, og dermed glipper de ikke ut av systemet. Spesielt kan dette gjelde saker rundt de som er under 15 år, hvor sakene ofte blir henlagt. Dette har ført til at de må samarbeide tett på telefon.

Å skrive under på kontrakten er frivillig, og det innebærer en mulighet til å slippe utestengelse i seks måneder. Politi Per sier at dersom ungdommen har takket nei til samtaletilbudet på senteret, tas det opp i bekymringssamtalen.

[...]hvis jeg mener at enkelte har godt av å prate med noen. Noen, for eksempel gutta da, kan ha vanskelig for å prate om hva som helst. Og dersom jeg opplever at det i samtalen kommer fram hvordan de egentlig har det og opplever situasjonen, da kan jeg faktisk si: «*jammen du skal dit på grunn av det naskeriet, fordi du har stjålet, og naskeriprojektet*». Fordi jeg har så troa på at de som jobber der klarer å fange dem opp da, det har jeg (politi Per)

Per har virkelig tro på dette, og at det kan være bra for enkelte ungdommer å få reflektert over handlingen. Her bruker Per kontrakten og tyveriltaket som et godt argument for at de som virkelig trenger det, men som kanskje ikke vil prate med noen av ulike årsaker, blir fanget opp. Det er tydelig at han mener samtale har effekt. Det er ikke sikkert det hadde vært så enkelt å selge inn dette tiltaket dersom det ikke hadde foreligget en så klar kontrakt i bunn. Jeg vil igjen si at her blir kontrakten også brukt som et grenseobjekt ut mot ungdommen. Et middel for å fange opp ungdommen.

Politi Per er tydelig på at tyveriltaket blir solgt inn i bekymringssamtalen. Senere, under overskriften *roller*, kommer det fram at dette skulle ikke bli gjort i oppstarten av tyveriltaket. Vekter Espen forteller også hvordan det har vært å «forsvare» en annen praksis inn i vekterpraksisen:

Intervjuer: Må du forsvare noen gang for de andre vekterne og for senteret, at senteret samarbeider med kirken?

Espen: Ja, jeg har opplevd det. Det var en periode vi skrev veldig lite kontrakter, og spurte områdeleder hvorfor de skrev så lite kontrakter? Hvor svaret var at de glemmer, eller ikke husker på det, eller ikke har så veldig trua på det. Da kunne jeg bli møtt med litt sånne holdninger. Og selv om vi som et storsenter ønsker å være politisk og trosnøytrale, så er vi veldig opptatt av at dette her fungerer. Da er det ikke bare å tilby den kontrakten, vi rett og slett selger den inn. Jeg ønsker at alle vektere skal vite hva dette tilbudet innebærer. Vi skal kunne den talen (ref: språk) vi bruker, uansett når tid

på døgnet en ungdom skal bli tatt, sånn at alle kan selge inn den kontrakten og gjøre sitt beste til at ungdommen faktisk signerer kontrakt. Uansett om vekterne selv er ateister, så er vekterne pålagt å fremme samtaletilbudet her.

Foreløpig vil jeg oppsummere tyveriltak, kontrakt og livssyn: Tyveriltaket har vært og er et av midlene for å få til samarbeid også rundt andre utfordringer enn tyveri. På grunn av samarbeid gjennom tyveriltaket som har fått utviklet seg over år, har de har de funnet nye områder å samarbeide rundt. Jeg argumenterer for at tro og livssyn har blitt et potensielt nytt samarbeid mellom vekter og ungdomsdiakon. Tyveriltaket er et grenseobjekt fordi praksisene har helt ulikt mandat inn i dette. Likevel har de også et felles mål, som er å fange opp ungdommer. Oppgjøret på senteret er også et av de felles målene med tyveriltaket. Derfor ser jeg at tyveriltak, oppgjøret og tro og livssyn går inn under kategorien *coincident boundaries*.

Via tyveriltaket er det utviklet en kontrakt for blant annet å sikre informasjonsflyten mellom partene. Kontrakten opphever taushetsplikten, og kan føre til at ungdommer som virkelig trenger det, får bedre hjelp. Dersom jeg ser på Star og Griesemers kategorier av grenseobjekter, er kontrakten en metode de har utarbeidet i fellesskap, og kan være et *Stansarized* grenseobjekt som kan forflytte seg fra et sted til et annet. Kontrakten kan brukes andre steder i tilsvarende samarbeid. Tyveriltaket med kontrakten kan også fungere som et grenseobjekt i møte med ungdommene, fordi det er et middel til samarbeid mellom ungdom og politi/vekker/ungdomsdiakon.

4.4.2 Språk

Språk er et interessant funn, som er et viktig grenseobjekt mellom intervjupersonene. Gjennom intervjuene gikk det opp for meg at praksisene har utviklet en spesiell talemåte når de skal kommunisere samtaletilbudet ut til ungdommene. Språk er også et grenseobjekt som kan framstå som en metode de har utarbeidet i fellesskap. Årsaken til utvikling av dette språket, kan være at det for enkelte er usikkerhet knyttet til hva kirkelig forankring innebærer.

En av grunnene til at mange av foreldrene ønsker å være med (i første samtale), kan være fordi de er litt skeptisk til om vi skal snakke om Gud. Men det vi sier er at du kan snakke om tro, og om religion, men ikke hvis ikke du ønsker å snakke om dette.

Da må du ta det opp. Jeg er opptatt av at vi skal snakke om de tingene du har lyst å snakke om. Også i disse naskesamtalene som vi kaller det da. (ungdomsdiakon Eva)

Talemåten er nøye gjennomtenkt, slik at foreldre og ungdom skal forstå hva det innebærer å være et diakonalt samtaletilbud. Sitatet over er hentet fra når ungdomsdiakon Eva forteller om en ungdoms første samtale hos dem etter å ha blitt tatt for å stjele. Da har foreldrene mulighet til å være med de 15 første minuttene. Foreldrene hører informasjon direkte fra ungdomsdiakonen, noe som kan trygge både ungdom og foreldre. Ungdommens alder og om de selv ønsker det, avgjør om foreldrene er med i første samtale.

Gjennom språket viser ungdomsdiakonene at diakoni ikke skal brukes som et middel til å evangelisere, men er nok i seg selv (Jordheim, 2009, s. 09. s 15). For intervjupersonene er dette viktig for å bekrefte at de ikke har en skjult agenda for tilbudet, noe som bekrefte hos flere:

I begynnelsen måtte vi jobbe virkelig mye med det, og sa til vekterne at de kunne si: *«Dette er et tilbud fra Den norske kirke, men det betyr ikke at du trenger å ha en tilknytning til kirka. Kirka har fått et ansvar fra kommunen om å bidra inn i ungdomsarbeidet. Men så kan man jo snakke om tro dersom ungdommene selv ønsker det. Så ufarlig er det»* Så kan de sammenligne med bymisjonen, for det vet de hva er (ungdomsdiakon Sara)

I intervju med vekter Espen kommer også språket fram:

Så vi innarbeidet en tale for hvordan vi skulle få med oss ungdommene våre inn tyveriltaket [...]. Dette sier vi: *«Nå har du blitt anmeldt, og med anmeldelsen medfører det en utestengelse fra senteret på seks måneder. Hvis dere ønsker å løfte den utestengelsen sånn at den ikke er så lang, så kan vi tilby et tilbud, helt lavterskeltilbud hos samtaletilbudet. Så har vi da forklart at det er ungdomsdiakoner som jobber via kirken, du skal ikke inn i kirken du skal ikke inn i menighet, det er ikke noe Gud og Jesus eller frelse, hvis ikke du vil det selv»*. Det har vi liksom alltid sagt. (vekker Espen)

Intervjupersonene er enige om at dette skal de si til ungdommer, foresatte, og ellers andre samarbeidspartnere når det skal forklares hva som ligger i å være ansatt i kirken. Språket ufarliggjør tiltaket for de personene som kan være skeptiske til kirken. Det er noen som har utfordringer knyttet til religion. Da er det viktig å forklare at dette handler om kirkens

medansvar for å vise omsorg for sine medmennesker. Vekterne har blitt lært opp til å formidle diakoni til ungdom og foreldre. Et meget interessant funn er, at det er vekterne på senteret som introduserer diakoni for ungdommene og foreldrene. Ikke bare for dem, men også for andre kjøpesenter i Norge.

For at ungdom og foreldre skal forså hva tyveriltaket innebærer, er formidling viktig. Vekterne praktiserer språket når ungdom blir tatt i å stjele. Ungdomsdiakonene tydeliggjør hvordan vektere kan formidle diakonien. Språk er et grenseobjekt i kategorien *standardized*, fordi dette språket, eller talemåten, kan brukes andre steder, som en type metode for å formidle hva et diakonalt samtaletilbud innebærer.

4.4.3 Ressursgruppemøte

Et sentralt møtested for samarbeidet er ressursgruppemøtene. Dette er møter som samtaletilbudet inviterer til. For ungdomsdiakonene er disse møtene et forum for dialog, også i forbindelse med å finne sin plass inn i øvrige forebyggende arbeidet i kommunen. Ungdomsdiakon Sara forteller at disse møtepunktene var noe av det første som ble opprettet ved oppstart. Ungdomsdiakon inviterte politi og vekter tidlig i prosessen. Avklaring av roller er en av de viktigste funksjonene disse møtene har, i tillegg til at samarbeidspartnere blir kjent med og trygge på hverandre. Jeg kommer tilbake til *roller* under. Ressursgruppemøte, er møte som ungdomsdiakonene innkaller til. De nevner at blant annet kirkeverge, helsesøster, SLT koordinator, noen ganger barnevern, kultur og fritid, psykisk helseteam blir invitert. Dette er et fora hvor ungdomsdiakonene blir oppdatert og oppdaterer andre om hva som rører seg blant ungdommene. Ressursgruppemøter er et middel for samarbeid, fordi der samles flere for å drøfte utfordringer, ressurser, behov og ungdom, anonymt. Dette er en metode å jobbe etter for at samarbeid skal fungere mellom ulike praksiser. Ungdomsdiakon Eva oppsummerer ressursgruppemøtet slik:

Det er samtaletilbudets samarbeidsmøte som blei opprettet nettopp med tanke på å bli kjent og at de skulle bli trygge på oss. For mange i kommunen er det skummelt at kirken plutselig kommer på banen. Men så har de kanskje senket terskelen for å bruke oss som tilbud [...]. Vi skal ikke være i tillegg til, og at man gjør dobbelt jobb. Ressursgruppen spesielt har vært med på å forme samtaletilbudet til det det er i dag, nettopp fordi de har

kommet med innspill på hva de har sett at man trenger i denne kommunen, som andre tjenester ikke kan tilby (ungdomsdiakon Eva)

4.4.4 Roller

Rollefordeling ble sett på som viktig hos alle mine intervjupersoner. Under denne overskriften vil jeg gi en del sitater, fordi jeg mener at forklaringene deres var så gode at de bør være med. De er enige om at de har ulike roller i møte med de unge. Slik jeg ser det, er det avgjørende for at ungdommene skal få god oppfølging. For at ulike praksiser skal få til et samarbeid over tid, må grenser diskuteres og møtes (Akkerman et.al., 2011). I min intervjuguide var dette et av mine forskerspørsmål. Det viser seg at roller er et tema intervjupersonene har diskutert mye seg imellom.

Ungdomsdiakon Sara forteller hvor viktig det var i oppstartsfasen at det forebyggende diakonale tiltaket skulle ha en tydelig diakonal kontekst. Det betyr blant annet å ikke ta over velferdssamfunnets oppgaver, men å være der få eller ingen andre er, med utgangspunkt i det dobbelte kjærlighetsbudet fra Bibelen. Derfor ble rollefordeling en viktig faktor for samarbeidet. Hvordan løser de dette?

[...] så var det sånn, hvordan skal vi gjøre dette uten å trække andre i næringa?[...] Hvordan følger man opp ungdommer som stjeler, og hva gjør samfunnet med det? Det var det som var utgangspunktet mitt (ungdomsdiakon Sara).

For ungdomsdiakonene er det viktig at det diakonale bidraget inn i det forebyggende arbeidet gjøres i fellesskap med andre aktører. Sara kartla både med senteret, politiet, utekontakt og konfliktråd, før de satte i gang noe som helst. Ønsket var å finne ut av om det var noen som allerede hadde ansvar for å ivareta oppfølgingen av disse ungdommene.

Politiets prosedyre var å innkalle ungdommen til *en* bekymringssamtale, og tilbøy konfliktråd for personer over 15 år, noe ikke alle butikksjefer ønsket. Alle partene var interessert i at ungdommene fikk et bedre tilbud enn det de hadde på det daværende tidspunkt.

Politiet har et tydelig mandat, som er forskjellig fra kirkens. I starten av tyveriltaket var politiet og deres jurister tydelige:

[...] vi brukte ikke avhørssituasjonen til å selge inn tyveriltaket. Det var en ting som skulle selges inn av storsenteret og vekterne der [...] Samtaletilbudet har ikke vært noe vi har kunnet bruke som en straffereaksjon nettopp på grunn av tilknytningen til kirken. Vi har vært inne på tanken om å bruke det som en påtaleunntatelse med vilkår om samtaler hos ungdomsdiakonene. Det har ikke juristene hos oss syntes har vært en grei løsning på grunn av tilknytningen til kirken (politi Pål)

Juristene mener tiltaket ikke skal brukes som straffelette, fordi det har en kirkelig forankring. Ungdommene som av ulik overbevisning ikke ønsker kontakt med kirke, vil kanskje oppleve en forskjellsbehandling dersom samtaletilbudet kunne brukes som straffelette? Tyveriltaket er frivillig å ta imot. Kanskje er dette også noe av årsaken til at politiet ikke kan bruke det som straffelette. Jeg stilte ikke noe spørsmål til diakonene direkte om dette, noe jeg i ettertid ser kunne vært et interessant oppfølgingsspørsmål.

Rollefordelingen rundt samtaletilbudet og konfliktrådet har vært, og er, viktig. Konfliktrådet er den instansen i Norge, som formelt har ansvaret for gjenoppretting av de sakene som er knyttet til ungdom og tyveri. Slik jeg har forstått det, er det frivillig for butikkene å møte konfliktråd selv om det implisitt er et samfunnsansvar å gjøre det. Utfordringen er at ikke alle butikker ønsker, eller har tid til å møte i konfliktråd. Allerede fra før tyveriltakets oppstart, var det butikksjefer som ikke ønsket å møte i konfliktråd. Dette er opplysninger jeg har fra intervju med vekter og politi. Politi Pål sier:

[...] Dette har jeg ikke noe forskning på, men det er der rollekonflikten med konfliktrådet kommer: Butikkene opplever kanskje at de ikke trenger å møte i konfliktrådet, og at de ivaretar sitt samfunnsansvar som en gjenopprettende part ved at samtaletilbudet kommer med ungdommene til butikken (politi Pål)

Det virker som at dette er et tema som dukker opp med jevne mellomrom. Det er noe det offentlige har ansvar for, og det skal fortsette å være sånn. Dette er diskusjoner diakonien generelt kan komme opp i. Hvor skal diakonien være, og hva er velferdssamfunnets oppgaver? Gjennom intervjuene kommer det fram at ungdomsdiakonene stadig har noen refleksjoner rundt egen praksis, og at de ikke skal gå i andres næring.

I intervjuene med ungdomsdiakonene, ser jeg at de har klare tanker om sin og samarbeidspartners rolle. De gir uttrykk for at samarbeidet går så bra fordi de har samme mål men ulik rolle. Ungdomsdiakonene forklarer hva de mener om forskjellige roller:

Politiet er ikke opptatt av å straffe, men at ungdommene skal bli sett. De er også pliktige til å informere om hvilke konsekvenser stjelingen kan gi [...] og det trenger ungdommene. De har en annen rolle enn oss. Vår rolle er å snakke med dem og bli kjent [...] vekterne har sitt perspektiv, de skal få ned tyveristatistikken på storsenteret. Men de er glad i ungdommene. De ønsker å ha ungdommene på senteret, men de ønsker å ha ungdommer som respekterer butikkene [...] de vil gi dem flere sjanser, men blir ganske irriterte når ungdommene ikke forstår. (ungdomsdiakon Sara)

Ungdomsdiakonens rolle er å møte ungdommen bak adferden, forsøke å få dem til å reflektere og fortelle om hvordan de har det gjennom å anerkjenne dem. Deres rolle er også å få dem til å reflektere over valg og handling. De har ikke noe rolle som innebærer å gi konsekvenser. Dette har også ført til noen diskusjoner og utfordringer:

[...] Jeg tror at noe av samarbeidet har vært litt utfordrende fordi vi har en mye snillere rolle [...] Det har det også vært litt viktig å snakke med de vi samarbeider med om at det er en grunn til at vi kanskje går inn for å være litt snillere (ungdomsdiakon Eva)

Dette ser jeg også hos Sara:

Det er klart at vi kan ha utfordringer av og til med meg og senteret for eksempel. Når senteret sier: «*denne ungdommen juger [...], nå må ikke dere være naive*» [...] Det kan de si av og til. Også sier vi; «*du må høre hele bakgrunnen også, fordi dette er et mye større bilde. Ja, jeg kan skjønne at dere der og da oppfattet ungdommen som utrolig aggressiv, men [...] det er en grunn til denne aggresjonen*» (ungdomsdiakon Sara).

Begge disse sitatene stemmer godt med det vekter på senteret sier om samme tema:

Vi kan sitte i [...] arenaer hvor ungdomsdiakonene snakker ungdommens sak, og jeg er ikke nødvendigvis uenig. Jeg har sympati for ungdommen jeg også, men jeg har nok en annen type sympati. I begynnelsen så oppfattet jeg ungdomsdiakon ofte som litt blåøyd, som alltid trodde det beste om alle, og var veldig på ungdommens side. Det er

kjempe fint, for noen må være på ungdommens side og. Det innebar at vi noen ganger hadde noen samtaler [og] flere gode diskusjoner. Som jeg har satt stor pris på. Hvor vi rett og slett har kommet fram til at vi har forskjellige roller [...], og de er avklarte. I begynnelsen trodde kanskje ungdomsdiakonen at det kunne være en hindring. Nå har vi lært hverandre å kjenne veldig godt, og jeg mener jo i alle fall fra min side at det er et fantastisk samarbeid. Jeg er jo like opptatt av disse ungdommene når de går igjennom den samtaleprosessen som det ungdomsdiakonene er. Jeg bare har en annen rolle. (vekker Espen)

Det er tydelig at vektere og ungdomsdiakoner kjenner hverandre godt. I intervjuet med vektor Espen merker jeg at han virkelig bryr seg om disse ungdommene. Engasjementet hans er større enn at han bare ønsker å redusere svinnet på storsenteret. Kanskje er dette også en årsak til at samarbeidet fungerer? Intervjupersonene verdsetter og anerkjenner hverandres roller, og at de formidler det til hverandre. Her har de tydeligvis hatt flere diskusjoner på grensen mellom dem. Der har de diskutert at det er viktig å beholde sin yrkesidentitet for å gi et best mulig tilbud til ungdommene. De skal være forskjellige sier de alle ettertrykkelig. Og de setter pris på det. Vektor Espen forteller at ungdomsdiakonen kanskje opplevde ulikhetene mellom dem som et hinder for samarbeid i starten. Noe det har vist seg over tid at det ikke er. Ulikhetene styrker kommunikasjonen og beriker samarbeidet (Akkerman et. al., 2011 s 136).

Politi Pål anbefaler gjerne de ungdommer han møter, å gå i samtaler hos ungdomsdiakonene. Han føler seg trygg på at diakonene kjenner sin rolle og begrensning i møte med de unge, som behøver hjelp utover det de har kompetanse i. Diakoners kompetanse er blant annet å se hvor deres kompetanse ikke strekker til, og andres bør inn. Dette bekrefter politi Pål:

Jeg har opplevd samtaletilbudet som ryddig i forhold til å henvise til spesialhelsetjenesten, ved behov. Jeg oppleve dem veldig bevisst sin rolle og kjenner hvor de ikke strekker til, og hvor det er behov for andre tjenester. (politi Pål)

På grunn av de ulike rollene knyttet til tyveriltaket kommer, ungdommene seg gjennom prosessen. Praksisene verdsetter av hverandres ulike roller, og dermed får ungdommene en arena hvor de ikke føler seg truet og våger å åpne seg. Det er interessant at denne bevisste, litt naive og snille rollen som ungdomsdiakonen har, fører til at de unge våger å åpne seg. Dette bekreftes hos ungdomsdiakon Sara:

[...] kjernen til hvorfor ungdommen stjal, finner vi ut når vi snakker sammen her. Det som det ikke var åpent om hos politiet, fordi de da skulle stå rakrygget og forsvare handlingen. Så kommer de til oss, også er ikke fokus på stjelingen, og da kommer alt dette andre. (ungdomsdiakon Sara)

Åpenheten omkring rollene intervjupersonene har, fører til at de i fellesskap gir ungdomsdiakonene mulighet til å være de samtalepartnerne de er. Det gis mulighet til å være naive og snille, fordi de alle er innstilt på at det må til for at ungdommene skal våge å åpne seg. Politi Per er også helt klar på at det i samtalene ofte dreier seg om andre og viktigere ting enn et filletyveri:

[...] Naskeri i seg selv, er jo ganske uskyldig tema, det går de sjelden inn på. Men så kommer de jo inn på de litt mer bakenforliggende årsakene til hvorfor du stjeler etter hvert (politi Per)

4.4.4.1 Rollen som grensekrysser

De har ulike roller, og skal ha det. Rollen de har med forankring i mandat. De har også en annen rolle i kraft i at de samarbeider med andre praksiser, og er pådrivere til bevegelse mellom praksisene. Dette kommer fram hos Per:

Jeg har pushet det veldig og snakker veldig varmt om dem til alle. Når jeg har lært opp dem som har begynt etter meg, så har jeg snakket varmt om dem, som gjør at de også får tillit. Jeg har sagt at disse her kan du også spille på, disse her kan du bruke. ....
(politi Per)

Rollen som en grensekrysser er blant annet å skape forståelse inn i andre praksiser. Et eksempel på at ungdomsdiakonene gjør dette, kommer fram hos Per:

Når samtaletilbudet har fått nye ble de tatt med hit på møte for å bli presentert, fordi vi er mange nye. Og det hjelper på kontakten. (politi Per)

En person som beveger seg mellom praksiser, må være trygge i seg selv og sin rolle oppi det hele. Flere av egenskapene beskrev jeg i teorikapitlet. Hos ungdomsdiakon Sara kommer dette

fram på en tydelig måte. Jeg spurte om hun noen gang opplevde å bli stående på ei bru med et bein i hver ende av broen. Her fikk jeg et meget interessant svar:

Sara: Ja, det er kanskje en veldig fin beskrivelse, man passer ikke inn noe sted, men man passer inn begge steder. Og skal være på begge steder [...] så du sjonglerer litt. En diakon på dette nivået er en brobyggerkunstner, og da skal du være kreativ, og må ha tungen rett i munnen, og kaste ball her og der. Hvis ikke du gjør det, så blir du enten det ene eller det andre. Som ungdomsdiakon her, så har jeg aldri følt meg mere levende og samtidig også på rett sted. Nettopp fordi jeg er nødt til å sette evangeliet i praksis, og må møte mennesker der de er. Man kan ikke forvente at de som jobber i byråkratiet skal forstå det vi jobber med i kirka. Så må de i kirka forstå hva som skjer utenfor kirka, men også at vi er et fellesskap alle sammen

Intervjuer: Du krysser grenser heletiden?

Sara: Ja mange forskjellige

Intervjuer: Også står du midt oppi der, og må være robust?

Sara: Ja man må jo det, og det er en av grunnene til at jeg tenker at du kan ikke stå aleine. Fordi når man skal være så robust, må man være tydelig begge veier: inn mot kirken med kritikken man får der, og ut mot de lokale ateistene i barnevernet. Du skal stå stødig på at *«jeg er ungdomsdiakon, og jeg står for det her»*. Det gagnar samfunnet, og det gagnar kirka.

Jeg hadde på forhånd lest artikkelen til Akkerman og Bakker (2011), og opplevde å kjenne igjen mye som beskrives der. Da Sara begynte å svare, ble jeg litt revet med som intervjuer, og jeg opplevde av vi forsto hverandre. Vi lo ganske mye begge to. Jeg er usikker på hvor mye dette har preget det intervjupersonen har sagt. Jeg ser at jeg har brukt ord som jeg har lest i teorien, og det kan virke som jeg kan ha lagt ordet «robust» i munnen på henne. Likevel kom disse ordene så tydelig og raskt fra henne, og jeg opplevde at dette hadde hun hatt mange refleksjoner omkring. Ungdomsdiakonene jeg har intervjuet, viser dette tydelig flere ganger. Dersom jeg ser hele intervjuet hennes under ett, er det nettopp det hun beskriver ofte.

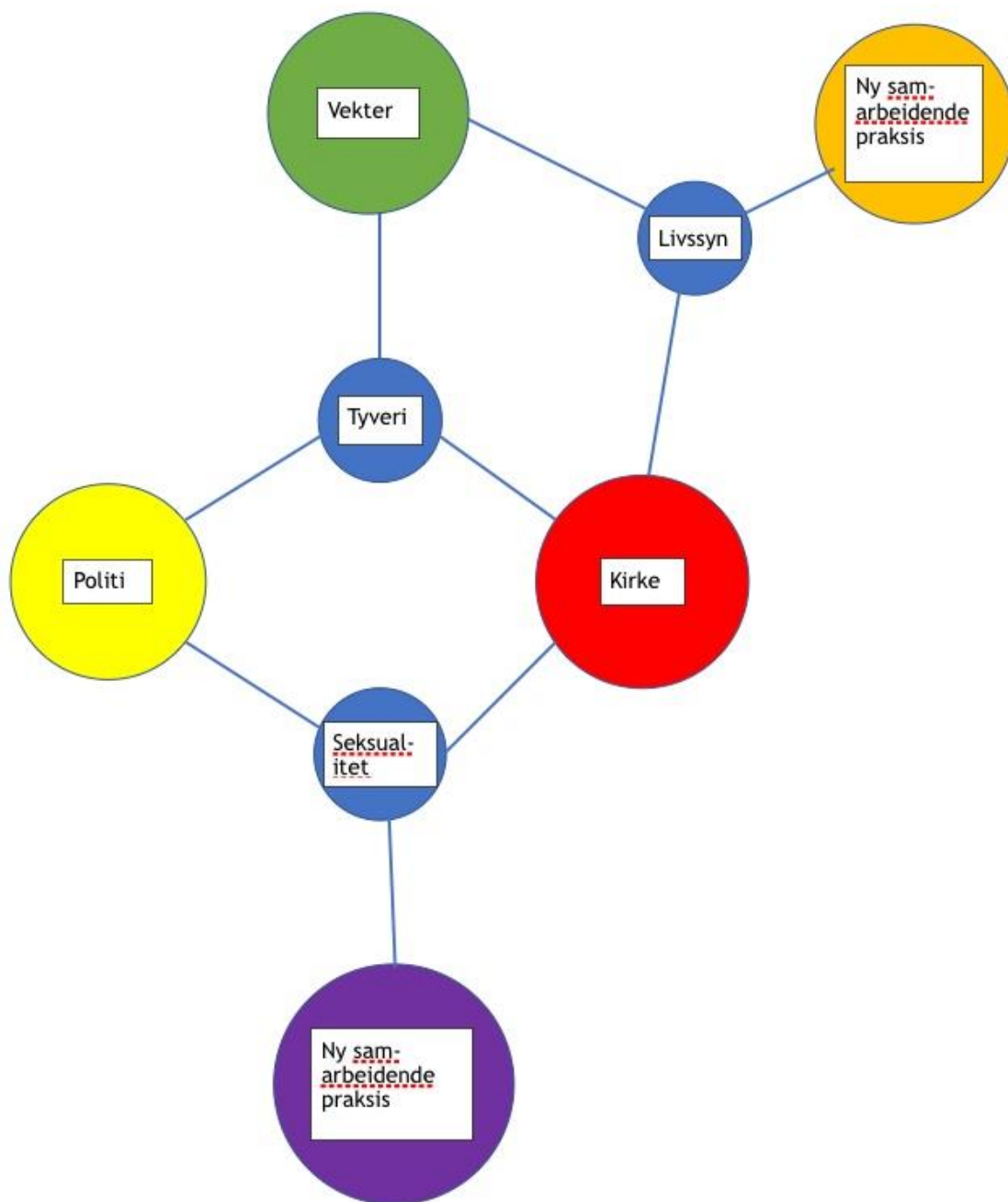

Kartlegging er viktig for diakonene når de samarbeider med andre i det offentlige hjelpeapparatet. Ønske om ikke å gjøre dobbelt arbeid er tydelig. Konfliktrådet er en viktig avklaring. Samarbeidet er viktig for politiet og samtidig må straffekjeden være som den. Gjennom ulike og avklarte roller, kan de sammen fange opp flest mulig ungdommer, og disse rollene er avklart mellom dem. Diakonene har en «snill» rolle, fordi det er behov for voksne som bare er der for å lytte, og ikke for å gi konsekvenser. Dette har vært utfordrende til tider, men fordi de kjenner hverandre godt, kan de ha konstruktiv dialog rundt hvilke roller de skal ha og hvorfor. Kategoriseringen av roller, var utfordrende, siden det både kan være coincident på den måten at det er en grense med ulikt innhold. Det kan også være standardize fordi måten de jobber omkring roller på, virker nesten som en utarbeidet metode som kan gi inspirasjon til flere. Jeg valgte å sette roller inn under overskriften standardized, fordi disse rollene er så utarbeidet at andre i tilsvarende arbeid kan bruke dette som en metode i samarbeid. I skjemaet under, har jeg derfor satt det inn under både coincident og standarized.

4.5 Oppsummering av funn på grenseobjekter

Jeg mener at alle intervjupersonene forteller om grenseobjektene jeg nå har vært igjennom. Slik jeg tolker det, har praksisene et overordnet mål: Ungdoms psykiske helse. Dette, i tillegg til retningslinjen «Sammen for barn og unge», mener jeg også fungerer som en veiviser, *Ideal type*. Dette samarbeidet har gjennom kommunikasjon og verdsetting av mangfold ført til tillit og relasjon mellom dem. Det fører igjen til samarbeid og utvikling av eventuelt nye grenseobjekter. Dersom vi går tilbake til figuren i teorikapittelet, bekreftes denne bevegelsen ved hjelp av piler. Der hvor pilene er, visualiseres en bro hvor jeg kunne lagt til byggsteinene tillit, relasjon, verdsetting av mangfold og kommunikasjon. Med figur 1 i teorikapittel som bakgrunn, vil jeg ved hjelp av en forenklet figur 2, på side 59. vise hvordan nye grenseobjekter kan føre til nye samarbeidende praksiser. Dette er helt forenklet og det kunne like gjerne vært flere praksiser knyttet til hvert grenseobjekt:

Figur 2: Utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid mellom praksiser

Egen illustrasjon

Under skjematiserer jeg de grenseobjektene jeg finner mellom praksisene.

Repositories	Ideal type	Coincident boundaries	Standardized forms
Senteret	Sammen for barn og unge	Tyveriltaket	Kontrakten
	Bidra der det trengs	Oppgjøret	Språk
	Ungdoms psykiske helse	Roller	Ressursgruppemøte
		Livssyn	Roller

Figur 1 i teorikapittelet illustrerer at grenseobjektet ikke er noe fastlåst. Det beveger seg mellom praksisene. Det lilla feltet kan utvides og innskrenkes avhengig av ulike forhold. Dette rommet er det jeg har valgt å kalle «mulighetsrommet». Det er dette jeg kommer til å ha fokus på videre.

5. Diskusjon av hovedfunn

5.1 Utvikling av grenseobjekter

Gjennom analysen av intervjuene har jeg svart på delspørsmål 1, *Hvordan beskriver politi, vekter og ungdomsdiakon møtepunktene mellom dem?* I gjennomgangen har jeg sett at ungdomsdiakonene har vært kreative til å finne grenseobjekter som blir middel for å skape forståelse mellom kirke og andre sosiale praksiser. Dette synes jeg stemmer med Rodriguez (2015). Viktig bemerkning er at ungdomsdiakonene har vært bevisst på at disse utvikles i fellesskap med samarbeidspartnerne. Utgangspunktet til ungdomsdiakonene har vært å være til stede der hvor det har vært behov, og arbeidet systematisk sammen med andre tjenester. Dette har ført til at samarbeidet har utviklet seg fra å først være på senteret, til tyveriltaket, for deretter å snakke med ungdommer som har andre utfordringer. Dette stemmer med Akkerman og Bakker (2011), som sier at grenseobjektet er kun et middel for samarbeid. For at disse møtepunktene skal utvikle ungdomsdiakoni, er det noen forutsetninger som må ligge til grunn. Gjennom analysen mener jeg at jeg har nok empirisk grunnlag til å svare på delspørsmål 2: *Hvilke forutsetninger beskriver de at ligger til grunn for dette samarbeidet?* For til slutt i kapittel 6 svare på hovedproblemstillingen, *På hvilke måte utvikles ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon?*

Videre vil jeg diskutere delspørsmål 2, i lys av teorikapittelet og empirien fra analysen. «Spaces of possibilities», eller mulighetsrom har jeg argumentert for er det som i figuren i teorikapittelet er farget lilla. Dette rommet kan utvides og bli mindre avhengig av hvilke forutsetninger praksisene har for samarbeidet. Dette er funn som går på tvers av funnene om grenseobjekter.

5.2 Forutsetninger for å åpne og lukke mulighetsrommet

5.2.1 Forutsetning 1: Språket

Med utgangspunkt i grenseobjektet *språk* kan samarbeidet åpnes eller begrenses. Gjennom et reflektert språk, gis det grobunn for tillit og relasjon, som igjen fører til samarbeid og nye

grenseobjekt. Alle praksisene kommuniserer samtaletilbudet ut til andre på samme måte, og dette fører til forståelse av hva ungdomsdiakoni er for ungdom, foreldre og eventuelt nye samarbeidspartnere.

Dette språket lyder slik:

Vi (de) er ungdomsdiakonere ansatt i kirken, som betyr at vi (de) har en tro. Vi (de) snakker aldri om tro uten at ungdommene ønsker det selv. Vi (de) ønsker å snakke med ungdommene om det de selv ønsker å snakke om. (funn fra intervju, oversatt av meg)

Det kan virke som at innen noen kirkelige kretser, har det vært en skepsis. Sara sier: «[...] skal være tydelig begge veier; inn mot kirken med kritikken man får der» (kap. 4.) Kan en innvending at lite fokus på tro inn i disse samtalerne ikke kan forenes med kirken? Kanskje enkelte vil si at man da tar en omvei rundt evangeliet, og at ungdomsdiakonene ikke tar ordet fra vigslingsløfte på alvor? Når det sies: «At *du* [...] legger fram Guds ord klart og rent» (Gudstjenestebok for Den norske kirke, 92 s. 191). På den annen side sies det at det er gjennom forankringen til kirken, diakoni blir til diakoni og ikke vanlig sosialt arbeid. Diakonien skal derfor ikke være et middel for å evangelisere, men er omsorg som utøves med kristent fortegn (Dietrich, 2011, s. 101). Dette ser ut til å være kjernen i ungdomsdiakonenes syn på sin diakonale identitet. Angell sin forskning på diakonforståing og identitet hos diakoner, viser også til at diakoner prioriterer praksis framfor tro (Angell 2011a, s. 196). Jeg skal ikke gå dypere inn i diskusjonen, men vil påstå at flere diakoner mener at tro er en integrert del av handlingen, og at det er viktigere med hva man gjør, enn det man sier at man gjør.

Språket fører til forståelse for hva det innebærer å være et diakonalt tilbud. Det er ungdomsdiakonen som i utgangspunktet hadde en formening om hvordan det skulle formidles (kap. 4). *Språket* er også et eksempel på hvordan diakonen bruker elementer fra to praksiser, og skaper noe nytt, (Nygaard, 2015). Diakonene jeg intervjuet, har en treårig velferdsutdanning i bunnen og jobbet blant annet i offentlige tjenester. Dette, i tillegg til kirkelig diakonal utdanning og praksis har ført til at de har reflektert omkring hvordan de kan kommunisere til personer uten kjennskap, eller skepsis til kirken. Diakonene har kommunisert tydelig til spesielt vektere om hvordan de skal kommunisere videre til ungdom og foreldre slik at de forstår hva det innebærer. Vekter Espen fortalte at han i utgangspunktet ikke var skeptisk til samarbeid med kirken. Det han var skeptisk til var hvordan dette kunne formidles på en måte som gjorde at ungdommene

ville benytte seg av det. Diakonene forteller at de har lært opp vekterne til å formidle kirken på en forståelig og ufarlig måte. Dermed blir vekter en grensekrysser, fordi han tar noe fra en annen praksis inn i sin egen praksis. Dette er et eksempel på hvordan praksisene jeg har studert, har møtt en utfordring på grensen, som har ført til diskusjon rundt hvordan tilbudet skal kommuniseres ut (Akkerman, et. al., 2011). Resultatet ble en egen talemåte, pkt. 4.1.5. Språket er en forutsetning for at mulighetsrommet utvides, som dermed utvikler ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon.

5.2.2 Forutsetning 2: Verdsetting av mangfold

For å få til et godt samarbeid, er arbeidet med egen identitet og trygghet viktig, fordi mangfoldet ikke skal viskes ut, men berikes (Akkerman et.al., 2011, s. 152). Jeg mener å ha at dette har vært viktig for ungdomsdiakonene. Fra ungdomsdiakonenes side er det viktig å være tydelige på hva som er deres arbeidsområde. Derfor har de en arbeidsbeskrivelse av hvordan de jobber, og hvilke visjon og mål de har for arbeidet. Dette skal føre til at samarbeidspartnere får tillit til dem, og trygt kan anbefale ungdommene å ta kontakt. Slik jeg ser det, kan dette være en klok måte å vise det offentlige hjelpeapparatet at diakonene har en solid faglig utdanning og tar ungdommene på alvor, selv om de ikke arbeider inn under alle byråkratiske retningslinjer. Å ta vare på egen identitet er viktig for politiet også. Dette så jeg så jeg tydelig da jeg analyserte roller. Politiet ønsker et samarbeid, men det skal ikke gå på bekostning av straffekjede med konfliktråd som gjenopprettende instans. For å skape utvikling gjennom samarbeid, er det viktig å være trygg på hva som ligger i eget mandat (Akkerman, et al., 2011, s 152). Mangfoldet i rollene har vist seg å være viktig for å nå enda flere ungdommer og slik utvikles ungdomsdiakoni gjennom samarbeid.

5.2.2.1 Diakonal identitet:

Mangfoldet er viktig når ulike profesjoner samarbeider. Diakonal identitet er en viktig refleksjon når ungdomsdiakoni utvikles.

Diakoniplanen spør:

Hva betyr diakoni i dagens samfunn? Skal det være et alternativ til det offentlige, et supplement, eller skal diakonien ta på seg å erstatte offentlige tiltak? Hvordan blir diakonien påvirket av samhandlingen med det offentlige? (Plan for diakoni 2008, s.13)

Politi Pål forteller at det fra enkelte tjenester er skepsis til at kirken får økonomisk støtte fra kommunen til å drive forebygging, og ikke andre trossamfunn. I lokale budsjettforhandlinger er det ofte en diskusjon om hva skattebetalernes penger skal gå til for å drive best mulig forebyggende arbeid. Jeg kan ikke gå i dybden i denne diskusjonen, men vet at enkelte ville argumentert for at midler til diakoni er vel brukte midler, nettopp fordi diakonien ikke styres av byråkratiet. Dermed er diakonien mer fleksibel enn i tilfeller hvor mandatet er begrenset til utredning av diagnoser og behandling, eller for den saks skyld bare de man oppretter sak på (Fanuelen, 2009, s 151.; Haugen, 2018). Når det er sagt, vil jeg presisere at samfunnet trenger begge deler.

Dette går inn i diakoniplanen som har fokus på hvor diakonien skal være, og hva diakoni er i forhold til vanlig offentlig sosialt arbeid, hva er den diakonale identiteten i dette samarbeidet? Blir praksisene for lik de andres? Ungdomsdiakon Eva bekrefter at livssyn er umulig å ikke forholde seg til i møtet med dem, «fordi det kan aldri bli et livssynsnøytralt møte med samtaletilbudet» (pkt, 4.3.3).

Diakonal identiteten beskrives godt av politi og vektere. Gjennomgående forteller de at ungdomsdiakonene er noe annet enn øvrig hjelpeapparat. Jeg tror det er det Engel etterspør i sin studie når hun sier at en spesiell oppgave for diakonien er å finne de personene som ingen andre når (Engel, 2006, s.141). Politi og vekter beskriver at ungdomsdiakonene møter ungdommer på en god måte, og at de har funnet sin «nisje» (politi Pål), der hvor ingen andre er. De har tid til å etablere relasjon med ungdommene, noe som er en mangelvare i dagens samfunn. Per politi sitt utsagn er: «Det er ingen som har tid til relasjonsbygging i dag».

Vekter Espen forteller at en nøytral part kanskje kunne nådd flere enn ungdomsdiakonene, av de unge som ikke tar imot tyverisamtaler på grunn av trosforankring. Jeg tolker Espens utsagn som at det kan være utfordrende å finne en nøytral part da han sier: «Ta samtaler vel viten og at det blir mye mer» (vekker Espen, kap. 4.3.3). Dette kommer fram som en styrke hos

ungdomsdiakonene: Ungdommer som ingen fanger opp, blir fulgt opp gjennom tyveriltaket, fordi diakonens visjonen er å møte ungdommer med tid og fleksibilitet.

Et interessantfunn er at samarbeidspartnerne anerkjenner at ungdomsdiakonene ar en rolle som litt «snill». Dette kommer fram da vekter Espen i kap. 4.4.4, når han beskriver deres forskjellige roller. Han sier at «de taler ungdommenes sak». Vekter forteller at ungdommene juger, og dette er nok ikke ungdomsdiakon uenig i, men hennes motiv er å se ungdommen bak dette, selv om det noen ganger kan oppfattes som «naivt» Ungdomsdiakonene er bevisste på å ta på alvor det ungdommene faktisk sier, og at de er medvandrere. På denne måten kan det være at diakonene når de unge som trenger litt ekstra tid. De går noen omveier, før sannheten kommer, og ungdommene våger å åpne seg. Her bekreftes noe av den diakonale identiteten som beskrives ut i fra et medvandrerperspektiv (Diakoniplanen 2008). I dette tilfellet, åpner diakonal identitet mulighetsrommet, og at ungdomsdiakoni utvikles i dette samarbeidet.

Jeg vil tilføye her, at det er interessant at vekterne er de første som kommer i kontakt med ungdommen som stjeler. De er avgjørende for at samarbeidet rundt grenseobjektet *tyveriltaket* skal se ut slik det gjør i dag. Slik blir vekterne ungdommenes første møte med diakoni, og kanskje også kirken. Vekterne er avgjørende for at enkelte ungdommene kan møte ungdomsdiakonene. Andre ganger er det politiet som er avgjørende for dette møtet. Dette utvikler ungdomsdiakoni gjennom samarbeid, og er et resultat av verdsetting av mangfold fra senterledelsens og politiets side.

En viktig diskusjon knyttet til diakoniens plass i møte med andre praksiser viser seg i samtalen som omhandlet konfliktråd. Hvilke rolle ville diakonene fått dersom det diakonale samtaletilbudet ble et tiltak ungdommene kunne ta imot for å få straffelette? Kanskje hadde ungdomsdiakonenes rolle forandret seg, fordi de da hadde forpliktet seg å rapportere tilbake til politiet dersom ikke ungdommene møtte til samtaler. Ville ungdomsdiakonene også fått mer makt? Ville det hatt noe å si for den diakonale identitet dersom dette ble en realitet? I samarbeid mellom praksiser er det viktig å beholde sin identitet (Akkerman et.al., 2011). På hvilken måte hadde den diakonale identitet blitt utfordret dersom politiet hadde benyttet tyveriltaket som en del av straffekjeden? Pål politi har noen tanker om at konfliktrådet er den gjenopprettende instans, og skal være det. Dette er et mandat konfliktrådet er gitt. Dilemmaet kan være at for noen butikksjefer kan tyveriltaket føre til at de ikke ønsker å delta i konfliktrådet.

Tyveriltaket er gratis. I følge vekter Espen, koster konfliktrådet butikkene i de største kjedene arbeidskapasitet opp i et helt årsverk. Kan det tenkes at enkelte butikksjefer etter at tyveriltaket ble et tilbud, velger bort konfliktrådet fordi samtaletilbudet gjennom tyveriltaket gir ungdommene mulighet til å møte butikksjefen? Pål politi sier ettertrykkelig at han ikke har forskning på dette, men at dette er noen tanker man gjør seg. Jeg skal ikke konkludere noe her, men mener ut i fra min erfaring fra diakonistudiet at dette kan være typiske temaer diakonale aktører møter på. Hvordan skal diakonien berike uten å ta over? Hvordan skal diakonien bidra inn med sin unike styrke der hvor behovet er, uten at det blir noen sovepute for allerede eksisterende tiltak? Dette må representanter for diakonien reflektere over mener jeg.

5.2.1.2 Livssyn

I tilfeller hvor offentlige og private praksiser samarbeider med kirken, vil det mest sannsynlig være et sentralt tema hvordan man skal forholde seg til kristent livssyn. Kirkelig forankring kan føre til begrensning av mulighetsrommet, framfor å åpne det. Selv om det i denne sammenhengen kommer fram at intervjupersonene primært ikke har latt det føre til begrensning av muligheter, nevner Per politi at han har sett begrensninger hos andre i det offentlige forebyggende arbeidet. Når han sier: «Jeg ser ingen utfordringer med det. Jeg mener som sagt at de skulle være i de gruppene også. De møtene», tolker jeg det som om han mener at for enkelte instanser er kirkeforankringen en begrensning av muligheter for samarbeid. I denne sammenhengen, viser politi Per at han forsvarer en annens praksis, og hans eget samarbeid med den. Her kommer hans egenskaper som grensekrysser fram (Akkerman et.al., s. 140). Han viser en personlig styrke, når han argumenterer til andre samarbeidspraksiser, at ungdomsdiakonene bør være med i nettverksmøtene de forebyggende instansene i kommunen har.

Diakonene jobber mye med å *oversette mening*, slik at de som kanskje er skeptiske, skal forstå at å samarbeide med kirken, kan åpne muligheter og nye rom. En måte de gjør det på, er å kaller inn til egne møter: ressursgruppemøter, som nevnt i kapittel 4. Et annet eksempel på at mulighetens rom ikke begrenses på grunn av livssyn, er *tyveriltaket* konkret. De har en dialog omkring hvordan de kan imøtekomme ungdommer av et annet livssyn. Vektene og ungdomsdiakonene ønsker å ha et tilbud til dem også, og da kanskje samarbeide med en tredjepart: «Kanskje kunne vi da nådd ut til enda flere, for de fortjener å bli sett de også»

(ungdomsdiakon Sara). De stopper ikke å samarbeide selv om livssyn enkelte ganger blir en utfordring. I stedet mener jeg å se at mulighetsrommet utvides når de vurderer å åpne opp for flere sosiale praksiser i samarbeidet (se figur 2). Utvikling av ungdomsdiakoni gjøres i mellomrommet gjennom samarbeid, og nye praksiser kan oppstå (ibid, s. 147). Årsaken er at (grense) personene våger å entre ukjente territorier (ibid, s. 170). De gir ikke opp selv om de møter en grense, men reflekterer sammen om muligheter. Dette krever tålmodighet og styrke. Man blir sliten av å stå i det aleine sa ungdomsdiakon Sara i sitt intervju.

Det er interessant at det pågår en samtale omkring hvordan ungdom med annet livssyn kan bli møtt. Dette er en av grunnene til at jeg mente det har mulighet til å bli et grenseobjekt av kategorien coincident (Star, et.al., 89) Intervjupersonene forteller at disse ungdommene også burde fått tilbud om samtaler, og da mulig av en annen part. Dette får meg til å stille et spørsmål: Er det slik at fordi kirken med sitt åpenbare livssyn har blitt anerkjent som samarbeidspartner, kan resultere i at mennesker med andre livssyn også blir imøtekommet? Kan det at enkelte etater fra velferdsstaten våger å samarbeide med kirken, åpne nye rom som fører til at personer som har en tro, også blir møtt på de premissene? Slik jeg kjenner det offentlige hjelpeapparatet i Norge, skal det være livssynsnøytralt. Kan det være sånn at fordi dette er idealet, mangler enkelte kompetanse og trygghet i å snakke om tro dersom temaene skulle dukke opp? Kirketilknytningen gjør samtaletilbudet til noe som er annerledes enn for eksempel barnevern, utekontakter og BUP. Det er i diakonens utdanning at de skal være trygge samtalepartnere dersom temaet tro dukker opp. Det er også forventet at diakoner har en reflektert holdning rundt det. De skal møte ungdommene med like stor respekt på det temaet, som når de snakker om seksualitet eller selvbylde. Det er sannsynlig at innenfor barnevern og BUP har enkelte et kristent livssyn. Kanskje er det likevel utfordrende å møte dette temaet i samtaler, fordi de har en «livssynsnøytral» forankring. Ungdomsdiakon Eva forteller i intervjuet at det er dette som gjør diakonens kompetanse annerledes enn kompetansen til en sosialarbeider i barnevernet. Gjennom utdanning og arbeidssted har man reflektert over temaet. Dette gjør henne rustet til å møte ungdommers tanker rundt tro også de fra andre religiøse sammenhenger. Kanskje har tro blitt et tabu og derfor trenger denne kompetansen inn i hjelpeapparatet slik at disse temaene også kan bli tatt på alvor hos en ungdom.

Livssyn hadde mest sannsynlig ikke vært et tema dersom samtaletilbudet hadde vært fra en «livssynsnøytralt» instans. Jeg oppfatter at det er mye tro og livssyn som i dag kanskje settes

lokk på, og blir et tabu fordi alle offentlige instanser skal være livssynsnøytrale. Nettopp fordi vi lever i en tid hvor det er mennesker fra ulike kulturer som også blir en del av det norske samfunn, mener jeg det er viktig å ha denne kompetansen med. Å møte mennesker på et åndelig plan, er viktig med tanke på å ha et holistisk eller helhetlig menneskesyn. Noen ganger har ungdommene selv gitt uttrykk for at de blir forstått fordi ungdomsdiakonene har en tro, som vekter Espen sa: «fordi de identifiserer seg med det å tro».

5.2.3 Forutsetning 3: Tillit

Tillit er en forutsetning. Det kommer fram hos intervjupersonene. Pål politi sier at denne må opparbeides. Dette stemmer med det Kristiansen formidler i boken *Samarbeidets filosofi* (2014). Her tas det opp at tillit kan åpne opp et mulighetsrom (Kristensen 2014, s.136). Ungdomsdiakonene er bevisst at ungdommene skal vite at de er ansatt i kirken og har et kristent livssyn. For enkelte er det skepsis knyttet til religion. Dette tror jeg handler om at man enkelte ganger ikke kjenner godt nok til hva religionen innebærer, og kan være redd for at det er noe mystisk og sekterisk. Politiet har blitt kjent med ungdomsdiakonenes motiver inn i dette samarbeidet, og er derfor ikke redde for å anbefale tilbudet til foresatte og ungdom.

Ungdomsdiakon Sara opplever at deres faglighet og kompetanse blir anerkjent av politiet og vektere. De opplever å få en tillit til at de tar de rette avgjørelsene når de har en ungdom som må henvises videre i hjelpeapparatet. Tillit til hverandres kompetanse, og anerkjennelse av den, fører til samarbeid og utvikling av ungdomsdiakoni. Dette er funn som stemmer med Løvås og Svalsrød 2016. I SLT gruppene så de at medlemmene anerkjente hverandres ulike kompetanse, og mente det kunne føre til berikelse av arbeidet.

Politi Pål har tillit til at diakonene kjenner sin egen begrensning, og hvor de setter inn andre. Ungdomsdiakonene rådfører seg med andre faggrupper, og henviser ofte til andre dersom de opplever at deres kompetanse ikke er tilstrekkelig. Dette er i tråd med hva sjelesorgsfaget formidler, noen ganger nå sjelesørger henviser videre (Størst av alt, 2016). Mange av de tøffeste samtalene ungdomsdiakonen får, kommer fra tyveritiltaket. Temaet som omhandler at diakoner også bør kjenne sin begrensning og sette inn andre dersom det trengs, har fokus både i sjelesorgsfaget og i diakoniplan. Vekter Espen forteller at ungdomsdiakonene har fått mange tøffe saker, hvor de har måttet innhente kunnskap om temaer de ikke har kunnskap i fra før, og

at de aktivt benytter seg av øvrig hjelpeapparat. Angell, har forsket på diakoners kompetanse og sier at diakonenes profesjonalitet kommer til uttrykk gjennom at de har kunnskap nok til å kjenne grensen for egen kompetanse og vise videre til relevante funksjoner (Angell, 2011 s. 19). Mine refleksjoner rundt dette er at når diakonene viser trygghet og vet hva som ligger i deres rolle, skaper det trygghet hos samarbeidspartnerne. Tillit beskriver intervjupersonene som en forutsetning for samarbeidet. Tillit åpner mulighetens rom, og er dermed en måte ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid.

5.2.4 Forutsetning 4: Relasjon

Relasjon var et tema som gikk igjen som en forutsetning for samarbeidet mellom politi, vekter og ungdomsdiakon. Intervjupersonene legger ikke skjul på at de opplever samarbeidet som fruktbart. For mine intervjupersoner er det viktig å investere i relasjon. Man må ta seg tid til å bli kjent og møtes også i andre uformelle fora enn den konkrete oppgaven som skal løses. Dette skaper tillit, som igjen fører til å våge de utfordrende diskusjoner om roller oppstår (kap. 4). Vekter sier diskusjoner har oppstått flere ganger, men disse har han satt pris på. «Samarbeidet er fantastisk» (kap. 4.4.4). Det har også vært perioder hvor de ikke har vært enige. Vekter Espen nevnte at deres ulikheter kunne vært for store til at de kunne samarbeide. Antakelig har de brukt lang tid på at et godt samarbeid skulle bli en realitet. Dette er i tråd med Akkerman og Bakker (2011, s 139) som sier at «der grenser blir møtt og diskutert, skjer utvikling».

Relasjon viser seg å være viktig, men hvor personavhengig er det? Er det noe som kan være med på å begrense mulighetsrommet dersom det kommer nye medarbeidere som ikke er kjent med samarbeidet? Kan samarbeid med kirken handle mer om personmøtene, og ikke så mye om føringer ovenfra? Slik jeg oppfatter vekter og politi, er samarbeidet personavhengig og ikke nødvendigvis sektoravhengig. Vekter Espen sier at i utgangspunktet kunne en nøytral part gjort en like god jobb, men det forutsettes «tid og hjerte» og, slik jeg tolker det, kan være utfordrende å finne en slik person. Per politi sier flere ganger at «de er flinke og jeg kjenner dem godt». Politi Per forteller om personavhengigheten og sier at godt samarbeid kan handle om hvem han har gode relasjoner til i samtaletilbudet. Noen har vært der lenger enn andre, og det er disse det er mest naturlig å ringe. Slik jeg ser det, er dette resultat av langvarig relasjonsbygging. Det er tydelig at for Per handler godt samarbeid om å kjenne den andre, være trygg på, og ha god

relasjon. For å få til et godt samarbeid er det noen nøkkelpersoner i som er viktige. Dersom nøkkelpersonene forsvinner, er det avgjørende at nye blir godt opplært for at de skal opprettholde god relasjon. Når samarbeid er personavhengig, kan dette bidra til å begrense mulighetsrommet. Dette er de bevisste på. De løser det ved å besøke hverandre så nyansatte blir introdusert for hverandre. På den måten blir forholdene lagt til rette for at det ikke bare er personavhengig at samarbeid mellom praksiser opprettholdes. Dette skaper nye grensepersoner (Akkerman et.al., 2011).

5.2.5 Forutsetning 5: bevegelse mellom praksiser

Tidligere har jeg kommentert hvordan det kommer fram at vekter og politi må være bevisste på samarbeidet for å få det til å fortsette, og at de noen ganger må forsvare det og selge det inn.

Videre vil jeg rette fokus mot hvordan det i intervju med ungdomsdiakon kommer fram at bevegelse mellom praksiser er en forutsetning for samarbeid. Dette henviser ikke til tyveriltaket konkret, men hele det diakonale samtale tilbudet, som inneholder mer enn tyveriltaket. Ungdomsdiakon Sara sier at det kan være skepsis til om hvorfor kirken skal gjøre dette som ikke er forkynning. Hun opplever å måtte forsvare sin diakonale praksis, med at det i seg selv er dyp forkynning i praksis. Under punkt 4.4.2, språk, nevnte jeg at diakoni er nok i seg selv, og ikke et middel for noe annet (Dietrich, 2011). Det er interessant når ungdomsdiakon Sara sier: «En diakon på dette nivået er en brobyggerkunstner, og da skal du være kreativ, og må ha tungen rett i munnen, og kaste ball her og der. Fordi hvis ikke, så blir du enten det ene eller det andre». Her peker hun på det en diakon står i hele tiden, i mellomrommet. Hvis ikke hun kaster ball hele tiden, så blir hun verken det ene eller det andre. Da viskes diakonal identitet ut. En diakon skal være imellom, in-between (Collins, 1990). Dette er kunst, som hun selv beskriver det, en brobyggerkunst. Dette svarer godt til Marianne Roderiguez Nygaard som sier at de er midt imellom og skaper hybride praksiser ved hjelp av sin utdanning, (Nygaard, 2015). Med dette følger et stort ansvar også, hvor man må reflektere omkring diakonalt oppdrag og identitet, og være kritisk til sin egen utførelse av den (Aadland, 2009, s.50-65). Da kreves disse egenskapene som beskrives hos en grensekrysser, være robust (Akkerman, et.,al 2011). Man skal heller ikke stå alene i det (ungdomsdiakon Sara). Ungdomsdiakonene må være aktive ut mot andre praksiser generelt, for å bli sett på som en aktuell samarbeidspartner. De må vise

tydelighet i forhold til egen kompetanse og være gode i dialog. Jeg har erfart at dette ikke bare er tilfelle for ungdomsdiakonene jeg har intervjuet. Diakoner i Dnk, forteller ofte om at de må være aktive ut mot andre praksiser for å vise hva de har kompetanse i å bidra med.

6. Oppsummering

Mitt ønske med denne studien var, å se på hvordan ungdomsdiakoni utvikles gjennom samarbeid. Jeg har gått inn i et konkret diakonalt tiltak hvor samarbeid mellom praksiser har stått sentralt. Jeg ønsket å se samarbeidet også ut ifra politiet og vekternes ståsted, fordi dette ville gi meg et bedre bilde av utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid enn å kun høre diakonenes tanker om hvordan politi og vekter ser på samarbeidet.

Ved å svare på *hvordan beskriver politi, vekter og ungdomsdiakon møtepunktene mellom dem?* fikk jeg ved hjelp av Star og Greiesemers teori om grenseobjekter. Møtepunktene ble satt skjematisk opp i slutten av analysen.

Oppsummert vil jeg si at møtepunktene har blitt til gjennom blant annet kreative reflekterte ungdomsdiakoner som i samarbeid med vekter og politi har fullbyrdet dem. Disse møtepunktene har utviklet seg, og nye har oppstått (figur 2). Tyveri som møtepunkt har vært et viktig utgangspunkt for samarbeid. Jeg har sett at de er gjensidig avhengige av hverandre for å utvikle ungdomsdiakoni gjennom disse grenseobjektene.

Dette gav meg mulighet til å svare på *Hvilke forutsetninger beskriver de ligger til grunn for dette samarbeidet?* I utgangspunktet er forutsetningen at det er en verdsettelse av mangfold i samarbeidet. Har man ikke det, får man ikke mulighet til å starte et tillitsfullt samarbeid. Tillit og relasjon er en forutsetning for diskusjoner rundt roller og mandat. I tillegg er hele forutsetningen at personer beveger seg mellom praksisene. Dette gir meg grunnlag til å svare på hovedproblemstillingen:

På hvilke måte utvikles ungdomsdiakoni i samarbeid med politi, vekter og ungdomsdiakon?

6.1 Ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid gjennom språket

Språket har ført til at samarbeidspartnere, foreldre og ungdommer forstår hva ungdomsdiakoni er. Ungdomsdiakonene har, gjennom sin doble kompetanse, tatt med seg elementer fra samfunnsfagene og teologien bidratt i utviklingen av dette språket (Roderigues, 2015). Vekter tar med seg denne talemåten når han skal kommunisere til ungdom som blir tatt i steling. Slik

kommer ungdom i kontakt med ungdomsdiakonene, og på denne måten utvikles ungdomsdiakoni.

6.2 Ungdomsdiakoni blir til gjennom bevegelse mellom praksiser

Ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid gjennom en stadig bevegelse mellom praksiser. Grenseobjektet er i midten, og inni der finnes mulighetsrommet. Her utvikles samarbeidet, og dette blir enten større eller mindre avhengig av hvordan personene i praksisene verdsetter mangfold, kommuniserer, har tillit og relasjon. Der hvor disse forutsetningene er, skapes også nye grenseobjekter.

Dersom forutsetningene som nevnt over ligger til rette, kan det også åpnes opp for å samarbeide rundt andre utfordringer, eller med andre praksiser. Dette kom fram når de fortalte om at politiet sender ungdom til samtaletilbudet med utfordringer knyttet til seksualitet. Det kom også fram i diskusjonene om hvordan de kan nå ungdommer som ikke tar imot tyveriltaket pga kirkelig forankring. Denne utviklingen foregår i en sirkulær bevegelse, og personene må diskutere på grensen for at de skal komme videre og utvikle ungdomsdiakoni. Stopper de med diskusjon og dialog, stopper også et fruktbart samarbeid. Jeg sir som Akkerman og Bakker (2011) at grensekryssing er et dialogisk fenomen.

6.3 Eksterne aktører bidrar til å utvikle ungdomsdiakoni

Ungdomsdiakoni utvikles i samarbeid. Med utgangspunkt i min empiri, vil jeg påstå at vektere og politi er avgjørende for at enkelte ungdommer skal bli kjent med ungdomsdiakonene, og dermed kirkens diakoni. Ungdommer som ikke har blitt fanget opp andre steder blir det gjennom dette samarbeidet. Gjennom dette samarbeidet anerkjennes ungdomsdiakonenes kompetanse på å være «litt naive» og ha tid i møte med de unge, og dette er en avgjørende for at ungdommene bli møtt på en helhetlig måte. Dette er noe av diakoniens identitet: Menneskemøtene og å være der få eller ingen er, og vandre et stykke på veien.

«Utvikling av ungdomsdiakoni i samarbeid mellom politi, vekter og ungdomsdiakon skjer i en stadig bevegelse mellom dem, gjennom å verdsette mangfold, være kreativ i skape møtepunkter, gjennom tillit å anerkjenne hverandres roller, for på den måten å møte ungdommer slik de er»

Litteratur

Bøker:

Angell, O. H. (2009). Einar Aadland (red.) Institusjonsdiakoni i den norske velferdsstaten. I: *institusjoner elske? Samtidsessayer om diakonale virksomheter*. Akribe, Oslo

Aadland, Einar (2009). Einar Aadland (red.) Diakonikritikk og kritisk diakoni. I: *Kan institusjoner elske? Samtidsessayer om diakonale virksomheter*. Akribe, Oslo

Collins, John N. (1990). *DIAKONIA. Re-interpreting the Ancient Sources*. Oxford university press. New York. Oxford.

Dietrich, Stephanie. (2011). Systematisk- teologisk grunnlag for diakonitjenesten. I: Stephanie Dietrich , Kari Karsrud Korslien og Kjell Nordstokke (red), *Kall og profesjon*. Tapir Akademiske Forlag. Oslo

Edwards, Rihard (2009). Introduction: Life as learning context? In: Richard Edwards, Gert Biesta and Mary Thorpe (red), *Rethinking context for learning and teaching*. Communities, activities and networks. Routledge: New York.

Fanuelsen , Olav. (2009). Kirkens omsdoagstjeneste. I: Johannesen, Kai Ingolf, Jordheim, Kari., Korslien, Kari Karsrud. I: *Diakoni en kritisk lesebok*, Trondheim: Tapir akademisk Forlag.

Gudstjenestebok for Den Norske kirke, del 2, Kirkelige handlinger. Verbum (Andsktsbokselskapet) 1992.

Hammersley, M., & Atkinson, P. (2007). *Etnography: Prinsiplles in prscitise* (3rd ed.). London: Routledge.

Haugen, Hans Morten (2018). *Diakoni i velferdsstaten*. Mangfold og dilemmaer, Bergen Fagbokforlaget.

Jordheim, Kari. (2009). Plan for diakoni i Den norske kirke- en presentasjon. I: Johannesen, Kai Ingolf, Jordheim, Kari., Korslien, Kari Karsrud. I: *Diakoni en kritisk lesebok*, Trondheim: Tapir akademisk Forlag.

Jordheim, Kari (2014). Bridge-Building and go-between: The Role of the Deacon in Church and Society. In: Stephanie Dietrich, Kari Karsrud Korslien, Kjell Nordstokke og Knud Jørgensen(red), *Diaconia as Christian Social Practise*. An Introduction. Oxford: Regnum.

Korslien, Kari Karsrud og Notland, Arild (2011) Metodiske overveielser i diakonalt arbeid. Stephanie Dietrich , Kari Karsrud Korslien og Kjell Nordstokke (red), *Kall og profesjon*. Tapir Akademiske Forlag. Oslo.

Kristiansen, Aslaug. (2014). Tillit og kommunikasjon. Hans Herlof Grelland, Solveid Botnen Eide, Aslaug Kristiansen, Hans Inge Sævareid og Dag Gjerløw Aasland. *Samarbeidets filosofi* (første utgave). Gyldendal Norsk Forlag.

Kvale, Steinar og Brinkmann, Svend (2009). *Det kvalitative forskningsintervju* (2. utgave), Oslo: Gyldendal akademisk.

Nordstokke, Kjell. (2011). Bibel-historisk bakgrunn for diakontjenesten. I Stephanie Dietrich, Kari Karsrud Korslien og Kjell Nordstokke (red), I: *Diakonen- Kall og profesjon*. Trondheim: Tapir Akademiske Forlag.

Taagard, Tove (2013). *Systematikk og innlevelse* (4. utgave), Bergen, Fagbokforlaget.

Wyller, T. (2006). Hetrotopisk diakoni. Diakoni i spenningen mellom kall og profetisme. I: *Kirke , profetisme og Samfunn. Festskrift til professon dr. Ingun Montgomery*. Trondheim: Tapir Akademiske Forlag, s 309-325.

Forskningsartikler:

Akkerman, Sanne F. and Bakker, Arthur. (2011). Boundary Crossing and Boundary Objects. *Rewiew of Educational Research*, June 2011. Vol.81, No 2, pp. 132-169.

Star, Susan Leigh & Griesemer James R. (1989). Institutional Ecology, 'Translations' and Boundary Objects Amateurs and Professionals in Berkeley's Museum of Vertebrate Zoology, 197-39 I *Social Studies of Science*, Volume 19, Issue 3 (Aug., 1989), 387-420

Oppgaver eller avhandlinger

Engel, Charlotte.(2006) Svenska kyrkans Sociale arbete for hvem och hvarfor? En religionssociologisk studie av ett diakonalt dilemma, Stockholm: Ersta Sködal Høgskole Forskningsavdelingens skriftserie nr 26

Løvås, Vibeke B og Svalsrød, Linda B. (2016), *Erfaringer med og betingelser for tverrfaglig samarbeid*. Masteroppgave i organisasjon og ledelse, Høgskolen i Østfold. Hentet i <https://brage.bibsys.no>

Nygaard, Marianne Rodriguez. (2015). *Caring to know, knowing to care*. (doktoravhandling, Menighetsfakultetet i Oslo) Marianne_rodriguez_nygaard_phd_9.9.15.pdf-adobe acrobat Reader DC

Nygaard, Marianne Rodriguez. (2015). «Modes of deacons' professional knowledge in use-facilitation of 'space of possibilities' In: *Diaconia. Journal of the Study of Christian Social Practise*, (in print 2014/2015)

Rapporter, veiledere, retningslinjer og fagprosedyrer

Diakonforbundet (2004). *Tjenesteordning og kvalifikasjonskrav for diakon*, Hentet 03.03.19 fra <http://www.diakonforbundet.no/ressurser/diakon-i-kirken/55-tjenesteordning-og-kvalifikasjonskrav-for-diakon/>

Jordheim, Kari; Korslien, Kari Karsrud (2010) *Diakoni og samhandling*, Diakonale innspill til samhandlingsreformen hentet fra <https://brage.bibsys.no/xmlui/handle/11250/98583/> hentet: 29.04.19

Kirkerådet.(2008). *Plan for diakoni*. Hentet 30.03.19 fra

<https://kirken.no/.../plandokumenter/plan-for-diakoni>

Kirkerådet.(2019). *Utkast til revidert diakoniplan*. Hentet 29.03.19 fra

https://kirken.no/globalassets/kirken.no/om-kirken/slik-styres-kirken/kirkeradet/2019/mars/kr_30_1_19_utkast_revidert_plan_for_diakoni.pdf

Det Lutherske verdensforbund (2011). *Diakoni i kontekst, Forvandling, forsoning, myndiggjøring*. Hentet 29.03.19 fra https://kirken.no/globalassets/bispedommer/nidaros/dokumentmappe/diakoni/diakoni_kontekst_2010_norsk_web.pdf

Regjeringen.no (2008). *Samhandlingsreformen*. Hentet fra <https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/stmeld-nr-47-2008-2009-/id567201/>

Størst av alt, Kirkelig ressurscenter, Diakoniforbundet, presteforeningen, kirkelig undervisningsforbund (2016). *Kirkens samtaler med barn og ungdom, Om taushetsplikt og profesjonelt skjønn*. Ressurshefte

Tidsskrifter

Angell, O. H (2011). *Kva tyder diakonien for den lokale diakonien? Samanhengen mellom diakonal profil og det å ha diakon i norske kyrkjelydar*. Halvårsskrift for praktisk teologi, (2).

Vedlegg

Vedlegg 1 Informasjonsskriv

Vil du delta i forskningsprosjektet

"Diakoni i grenseland"?

Hei. Mitt navn er....., og jeg studerer master i diakoni. I den forbindelse skal jeg skrive en masteroppgave som skal være ferdig mai 2019. Dette er et spørsmål til deg om å delta i et forskningsprosjekt hvor formålet er å *finne ut av hvordan det oppleves å samarbeide om oppfølging av ungdom som blir tatt for tyveri*. Grunnen til at jeg spør akkurat deg, er at jeg vet at dere samarbeider konkret om et tyveriltak. Dette er et meget relevant tiltak for meg å studere nærmere i min master. Jeg har en veileder på det Teologiske menighetsfakultet i Oslo, som vil være ansvarlig for å løse meg gjennom masteroppgaven. I dette skrivet gir vi deg informasjon om målene for prosjektet og hva deltakelse vil innebære for deg.

Formålet med prosjektet er å finne ut av hva som gjør det relevant å samarbeide med kirken om oppfølging av ungdom som er tatt i tyveri ved senteret i deres by. Jeg er også interessert i å finne ut av hva som er årsakene til at samarbeidet har eksistert så lenge, og hva de ulike parter tenker om at dette eventuelt er diakoni. Jeg er også interessert i hvordan partene på hver sin kant tenker faglig om fenomenet tyveri. Utfra dette, vil jeg analysere om det er noen fellestrekk/ulikehet i dette synet på tyveri som gjør at samarbeid blir relevant.

Min problemstilling til dette prosjektet er:

På hvilke måte skapes ungdomsdiakoni i møte med en grensepraksis som tyveri?

På hvilken måte skapes møtepunkter mellom diakoni/kirken og tyveri med andre sosiale praksiser utenfor kirken?

På hvilken måte skapes møtepunkter mellom diakon/kirken og tyveri i møte med andre sosiale praksiser innenfor kirken?

Dette er en masteroppgave som jeg gjør i forbindelse med mitt masterstudie i diakoni. Jeg er personlig interessert i å finne ut av mer om årsakene til hvordan samarbeid fungerer, og håper på å gjøre meg noen nyttige erfaringer jeg kan dra med meg inn i jobben som ungdomsdiakon. Dersom jeg finner ut av noe interessant jeg mener flere bør vite om, kan det være mulig jeg ønsker å formidle dette innen diakonifeltet. Det er viktig for meg å formidle til dere at dersom dette er tilfelle, vil informantene mine forbli anonyme

Grunnen til at jeg spør deg om å være med er fordi deres etat jobber konkret inn i dette samarbeidet. Det er viktig for meg å spør de som er konkret berørt av dette samarbeidet for å høre deres egne refleksjoner rundt dette. Jeg har spurt vektere, politi og ungdomsdiakoner i deres by om å være informanter.

Hva innebærer det for deg å delta?

Dersom du ønsker å bidra i dette prosjektet mitt, innebærer det å stille til et intervju som tar deg ca 1 time. Det er opp til deg hvor du vil intervjues. Dersom du ønsker å være med, kan jeg sende deg intervju spørsmålene på forhånd om du ønsker det. Jeg kommer til å ta notater under intervjuet, og ha på båndopptak dersom det er i orden for deg.

Det er frivillig å delta

Det er frivillig å delta i prosjektet. Hvis du velger å delta, kan du når som helst trekke samtykke tilbake uten å oppgi noen grunn. Alle opplysninger om deg vil da bli anonymisert. Det vil ikke ha noen negative konsekvenser for deg hvis du ikke vil delta eller senere velger å trekke deg.

Ditt personvern – hvordan vi oppbevarer og bruker dine opplysninger

Vi vil bare bruke opplysningene om deg til formålene vi har fortalt om i dette skrivet. Vi behandler opplysningene konfidensielt og i samsvar med personvernregelverket.

- *De som vil ha tilgang til mine opplysninger i tillegg til meg, er Morten Holmquist ved Teologisk menighetsfakultet.*
- *Jeg kommer ikke til å nevne skrive navn i intervjuene. Dette kommer jeg til å kode, og holde navn adskilt fra intervjuene. Jeg kommer også til å ha eventuelle personopplysninger innelåst i et skap. I ettertid vil det bli makulert.*

Dersom oppgaven publiseres, kommer ikke deltakerene til å gjenkjennes. Dette samarbeidet mellom kirke, vekter og politi er ikke så utbredt i Norge. Det er mulig at enkelte som er innenfor fagfeltet vil kunne resonere seg fram til hvilke sted dette dreier seg om. Men personene som intervjues, vil ikke bli gjenkjent,

Hva skjer med opplysningene dine når vi avslutter forskningsprosjektet?

Prosjektet skal etter planen avsluttes 15 mai 2019. Jeg vil i ettertid slette både lydopptak og notater.

Dine rettigheter

Så lenge du kan identifiseres i datamaterialet, har du rett til:

- innsyn i hvilke personopplysninger som er registrert om deg,
- å få rettet personopplysninger om deg,
- få slettet personopplysninger om deg,
- få utlevert en kopi av dine personopplysninger (dataportabilitet), og
- å sende klage til personvernombudet eller Datatilsynet om behandlingen av dine personopplysninger.

Hva gir oss rett til å behandle personopplysninger om deg?

Vi behandler opplysninger om deg basert på ditt samtykke.

På oppdrag fra *Det teologiske menighetsfakultet*, har NSD – Norsk senter for forskningsdata AS vurdert at behandlingen av personopplysninger i dette prosjektet er i samsvar med personvernregelverket.

Hvor kan jeg finne ut mer?

Hvis du har spørsmål til studien, eller ønsker å benytte deg av dine rettigheter, ta kontakt med:

- *Det teologiske menighetsfakultet* ved student .....(.....@hotmail.com), tlf.: ..... og prosjektansvarlig Morten Holmquist (morten.holmquist@mf.no)
- Vårt personvernombud: [*sett inn navn på personvernombudet hos behandlingsansvarlig institusjon*]
- NSD – Norsk senter for forskningsdata AS, på epost (personverntjenester@nsd.no) eller telefon: 55 58 21 17.

Med vennlig hilsen

.....

Prosjektansvarlig

Morten Holmquist

Veileder

Samtykkeerklæring

Samtykke kan innhentes skriftlig (herunder elektronisk) eller muntlig. NB! Du må kunne dokumentere at du har gitt informasjon og innhentet samtykke fra de du registrerer opplysninger om. Vi anbefaler skriftlig informasjon og skriftlig samtykke som en hovedregel.

- Ved skriftlig samtykke på papir, kan du bruke malen her.
- Ved skriftlig samtykke som innhentes elektronisk, må du velge en fremgangsmåte som gjør at du kan dokumentere at du har fått samtykke fra rett person (se veiledning på NSDs nettsider).
- Hvis konteksten tilsier at du bør gi muntlig informasjon og innhente muntlig samtykke (f.eks. ved forskning i muntlige kulturer eller blant analfabeter), anbefaler vi at du tar lydopptak av informasjon og samtykke.

Hvis foreldre/verge samtykker på vegne av barn eller andre uten samtykkekompetanse, må du tilpasse formuleringene. Husk at deltakerens navn må fremgå.

Tilpass avkryssingsboksene etter hva som er aktuelt i ditt prosjekt. Det er mulig å bruke punkter i stedet for avkryssingsbokser. Men hvis du skal behandle særskilte kategorier personopplysninger og/eller de fire siste punktene er aktuelle, anbefaler vi avkryssingsbokser pga. krav om eksplisitt samtykke.

Jeg har mottatt og forstått informasjon om prosjektet *Diakoni i Grenseland*, og har fått anledning til å stille spørsmål. Jeg samtykker til:

- å delta i intervju

Jeg samtykker til at mine opplysninger behandles frem til prosjektet er avsluttet, ca 15. mai 2019

(Signert av prosjektdeltaker, dato)

Vedlegg 2 Godkjenning fra NSD

NSD sin vurdering

Prosjekttittel

Diakoni i grenseland

Referansenummer

948141

Registrert

10.12.2018 av Kandidatnummer 7007

Behandlingsansvarlig institusjon

MF vitenskapelig høyskole for teologi, religion og samfunn

Prosjektansvarlig (vitenskapelig ansatt/veileder eller stipendiat)

Morten Holmquist, morten.holmquist@mf.no, tlf: 92053140

Type prosjekt

Studentprosjekt, masterstudium

Kontaktinformasjon, student

Kandidatnummer 7007

Prosjektperiode

01.01.2019 - 15.05.2019

Status

18.03.2019 - Vurdert

Vurdering (1)

18.03.2019 - Vurdert

Det er vår vurdering at behandlingen vil være i samsvar med personvernlovgivningen, så fremt den gjennomføres i tråd med det som er dokumentert i meldeskjemaet den 18.03.2019 med vedlegg, samt i meldingsdialogen mellom innmelder og NSD. Behandlingen kan starte. MELD VESENTLIGE ENDRINGER Dersom det skjer vesentlige endringer i behandlingen av personopplysninger, kan det være nødvendig å melde dette til NSD ved å oppdatere meldeskjemaet. Før du melder inn en endring,

oppfordrer vi deg til å lese om hvilke type endringer det er nødvendig å melde: https://nsd.no/personvernombud/meld_prosjekt/meld_endringer.html Dersom det blir aktuelt å intervju ungdommer i prosjektet, må dette meldes som endring. Du må vente på svar fra NSD før endringen gjennomføres. TYPE OPPLYSNINGER OG VARIGHET

Prosjektet vil behandle særlige kategorier av personopplysninger om religion og alminnelige personopplysninger frem til 15.05.2019. LOVLIG GRUNNLAG

Prosjektet vil innhente samtykke fra de registrerte til behandlingen av personopplysninger. Vår vurdering er at prosjektet legger opp til et samtykke i samsvar med kravene i art. 4 nr. 11 og art. 7, ved at det er en frivillig, spesifikk, informert og utvetydig bekreftelse, som kan dokumenteres, og som den registrerte kan trekke tilbake. Lovlig grunnlag for behandlingen vil dermed være den registrertes uttrykkelige samtykke, jf. personvernforordningen art. 6 nr. 1 a), jf. art. 9 nr. 2 bokstav a, jf. personopplysningsloven § 10, jf. § 9 (2). Vi forutsetter at dato for prosjektslutt oppdateres i samtykkeerklæringen, slik at den samsvarer med dato for prosjektslutt i meldeskjema og informasjonsskrivet for øvrig. PERSONVERNPRINSIPPER

NSD vurderer at den planlagte behandlingen av personopplysninger vil følge prinsippene i personvernforordningen om: - lovlighet, rettferdighet og åpenhet (art. 5.1 a), ved at de registrerte får tilfredsstillende informasjon om og samtykker til behandlingen - formålsbegrensning (art. 5.1 b), ved at personopplysninger samles inn for spesifikke, uttrykkelig angitte og berettigede formål, og ikke viderebehandles til nye uforenlige formål - dataminimering (art. 5.1 c), ved at det kun behandles opplysninger som er adekvate, relevante og nødvendige for formålet med prosjektet - lagringsbegrensning (art. 5.1 e), ved at personopplysningene ikke lagres lengre enn nødvendig for å oppfylle formålet

DE REGISTRERTES RETTIGHETER Så lenge de registrerte kan identifiseres i datamaterialet vil de ha følgende rettigheter: åpenhet (art. 12), informasjon (art. 13), innsyn (art. 15), retting (art. 16), sletting (art. 17), begrensning (art. 18), underretning (art. 19), dataportabilitet (art. 20). NSD vurderer at informasjonen som de registrerte vil motta oppfyller lovens krav til form og innhold, jf. art. 12.1 og art. 13. Vi minner om at hvis en registrert tar kontakt om sine rettigheter, har behandlingsansvarlig institusjon plikt til å svare innen en måned. FØLG DIN INSTITUSJONS RETNINGSLINJER

NSD legger til grunn at behandlingen oppfyller kravene i personvernforordningen om riktighet (art. 5.1 d), integritet og konfidensialitet (art. 5.1. f) og sikkerhet (art. 32). For å forsikre dere om at kravene oppfylles, må dere følge interne retningslinjer og eventuelt rådføre dere med behandlingsansvarlig institusjon. OPPFØLGING AV PROSJEKTET

NSD vil følge opp ved planlagt avslutning for å avklare om behandlingen av personopplysningene er avsluttet. Lykke til med prosjektet! Kontaktperson hos NSD: Lise A. Haveraaen Tlf. Personverntjenester: 55 58 21 17 (tast 1)

Vedlegg 3 Intervjuguide

Til hvilke del av problemstilling	FORSKINGSSPØRSMÅL	INTERJUSPØRSMÅL
	Være åpen for å se hva som kommer.	<p>Kan du fortelle meg om jobben din?</p> <p>Hva er dine arbeidsoppgaver?</p> <p>Hvilke arbeidsoppgaver er viktig for deg?</p>
		<p>Dersom en ungdom blir tatt i å stjele, hvordan er konsekvenser? Er det noen dere samarbeider med? Hvem er det naturlig å samarbeide med? Hvordan foregår dette samarbeidet?</p>
	<p>Grenseobjekt,</p> <p>Midt på broen</p> <p>motiver</p>	<p>Spørsmål til Diakon, vekter, politi:</p> <p>-Hvordan og hvorfor startet dette arbeidet?</p> <p>-Hvem tok initiativ?</p>

	<p>Dette(’) kan hjelpe meg å se på hvordan de kan ha ulike motiver. OG hva som er fellesmotiver.</p> <p>Hvor viktig er det for partene å finne fellesnevneren?</p> <p>pioneer?</p>	<p>-Hvordan ble initiativet tatt?</p> <p>-Hvordan var arbeidet i forkant av tiltaket? På hvilke måte måtte dere forholde dere til det juridiske.</p> <p>-Hvordan er gangen i tiltaket? Fra ungdommen blir tatt i stjeling til de «skrives ut»(.) Kan dere begrunne hvorfor det blir gjort på denne måten?</p>
	<p>Avklaring/ dialog/ fellesnevneren på midten av broen?</p>	<p>Hvordan opplever dere eierskap til tilbudet?</p>
	<p>«transformation» Akkermann, Bakker s146 ff.</p>	<p>Hvordan opprettholdes samarbeidet? Hva vil dere si er suksessfaktorene?</p>
	<p>Opplevelsen av å være grensekryssere?</p> <p>Er det konflikt mellom prikker og konsekvenser og tilbudet som gis til ungdommene?</p>	<p>Politi/vekker:</p> <p>-Hva tenker dere når jeg sier diakoni?</p> <p>-Hvordan opplever dere at kollegaene ser på samarbeidet med kirken?</p> <p>Dersom noen har opplevd skepsis: Hvordan forsvarer dere</p>

	<p>Hvordan oppleves det for diakonene med tanke på diakonal identitet?</p>	<p>ovenfor samarbeidspartnere at dere samarbeider med kirken?</p> <p>-Dersom dere ser på noen utfordringer med dette samarbeidet, hvilke skulle det vært? Hvilke fordeler ser dere at det er?</p> <p>Diakoner:</p> <p>-Hvordan begrunner dere tilbudet utfra diakonien?</p> <p>-Diakonal identitet er et tema som diskuteres i faglitteraturen som brukes ved diakoniutdanningen. Dersom dere blir utfordret på diakonal identitet, hva blir dere utfordret på?</p> <p>-Har dere noen utfordringer i møte med andre kirkelige praksisser? I så fall hvilke?</p>
	<p>Er det en ny praksiss? Hybridization.</p>	<p>Vekter/politi/diakon:</p> <p>Vet dere om det finnes tilsvarede praksiser andre steder? I regi av andre instanser? Hvordan tenker dere</p>

		<p>om denne måten å jobbe på andre steder enn hos dere? Har dere noen tanker om hvordan det kan se ut i andre lokalsamfunn?</p> <p>Hvordan ville tiltaket sett ut dersom det var et samarbeid mellom senter, politi, barnevern/nav/utekontakt/?</p>
	<p>På hvilke måte skapes ungdomsdiakoni?</p> <p>Hvordan kommer det fram at tiltaket er diakonalt?</p> <p>Er det ungdommene som avgjør hvordan de forholder seg til grenseobjektet tyveri?</p> <p>Handler det om måten ungdommene blir møtt på?</p>	<p>Vektene:</p> <p>Hvordan presenterer dere tilbudet for ungdommene?</p> <p>Hvordan er responsen fra ungdommene når tilbudet presenteres?</p> <p>Diakon: Hvordan tror dere ungdommene opplever kirken i møte med tiltaket?</p> <p>Hvordan formidler dere diakoni?</p> <p>Hva er de mest vanlige temaene i disse samtalene?</p> <p>Hva tenker dere dersom samtaler om tro dukker opp i dette tilbudet?</p>

		Er det noen ganger tema i samtalene?
	brobygger og go between som collins, Nordstokke og Gooder beskriver.	Hvordan vil dere beskrive deres rolle som diakoner i dette tiltaket?
	Er kirken aktuell for disse ungdommene? Og hvordan ser diakonene på dette?	Når samtalene er over, og ungdommene har gjort opp for seg, hva skjer med dem da? Har dere noe videre oppfølging? Kunne kirken i noen grad bidratt med noe videre I så fall hva? Hva tenker dere rundt det?
	Hva tenker ungdommene selv om at det er samarbeid mellom kirke og senter/politi?	ungdommen: Hvorfor benyttet du deg av dette tilbudet? Husker du hva du tenkte da du fikk vite at dette var et samarbeid mellom kirken og politiet? Kan du fortelle om hvordan det var å ha samtaler om tyveri. Når var samtalene over? Hvordan var det etterpå?